



**THE  
CRADLE  
WILL FALL**

**MARY HIGGINS CLARK**

**မောင်ပေါ်ထွန်း**  
(မြန်မာပြန်)  
**ကံကြီးစည်ရာ**

## ကြံကြီးစည်ရာ စာအုပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မိတ်ဆက်

ဤဝတ္ထုသည် ဆေးပညာဆိုင်ရာ လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်။ ။ လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဝတ္ထုများ တွင် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ကို တတ်နိုင်သမျှ လျှို့ဝှက်ထားရမည် ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ဤဝတ္ထု၏ ဇာတ်လမ်းကို စာဖတ်သူအား ကြိုတင် ပြောပြရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ သို့သော်လည်း ဤဝတ္ထု မူရင်းကို ရေးသားသူမှာ မြန်မာစာဖတ် ပရိသတ်များ အတွက် မျက်နှာစိမ်း ဖြစ်သည့်အလျောက် မိတ်ဆက်ပေးရန်တော့ လိုအပ်ပါသည်။ ။ မူရင်း ဝတ္ထု ရေးသူမှာ အိုင်းရစ်သွေးပါသော အင်္ဂလန်သူ စာရေးဆရာမ ‘မေရီ ဟစ်ဂင်းစ်ကလပ်’ ဖြစ်သည်။ သူမသည် အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ နယူးယောက်မြို့တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ပါသည်။ ။

မေရီကလပ်သည် ငယ်စဉ်ကပင် ပြင်းပြသော ဆန္ဒနှစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါသည်။ ။ ပထမ ဆန္ဒမှာ စာရေးချင်သော ဆန္ဒ ဖြစ်၍ ဒုတိယ ဆန္ဒမှာ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသွားချင်သော ဆန္ဒ ဖြစ်သည်။ ။ အရွယ် ရောက်လာသောအခါ ပထမဆုံး ကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ် ဌာနတစ်ခုတွင် ကြော်ငြာရေးသူအဖြစ် အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။ ။ ထို့နောက်ပင် အမေရိကန်လေကြောင်း ဌာနတွင် လေယာဉ်မယ်အဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ။ ဤသို့ဖြင့် သူမ၏ ဆန္ဒနှစ်ရပ်သည် ပြည့်ဝခဲ့ရသည်။ ။

နောက်ပိုင်းတွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံနှင့် အမေရိကန်နိုင်ငံများမှ နာမည်ကျော် မဂ္ဂဇင်းကြီးများ တွင် ခရီးသွား၊ သမိုင်း၊ အစာအာဟာရ၊ ဖက်ရှင်အဝတ်အစား၊ မျက်မှောက်ရေးရာတို့ နှင့် ပတ်သက်သော ရေဒီယို ဇာတ်ညွှန်းများကိုလည်း ရေးသားခဲ့သည်။ ။ ၁၉၇၅ ခုနှစ်တွင် Where Are The Children အမည်ရှိ ဝတ္ထုကို ပထမဦးဆုံး ထုတ်ဝေခဲ့ရာ ပွဲဦးထွက် တစ်အုပ်တည်းဖြင့်ပင် ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာမကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။ ၁၉၇၈ ခုနှစ်တွင် A Stranger Is Watching ဝတ္ထုကို ဆက်လက် ထုတ်ဝေရာတွင် လည်း အရောင်းရဆုံး စာရင်းဝင်ခဲ့သည်။ ။ ယင်းဝတ္ထုကို ကိုလံဘီယာ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှ ရုပ်ရှင် ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ ။ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေကလည်း ရုပ်ရှင်ကား မလာမီ ကြိုတင် ဖတ်ရှုနိုင်ရန် ဆရာမောင်ပေါ်ထွန်းပင် မြန်မာပြန်၍ ‘ပိပိရီရီ’ အမည်ဖြင့် စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ။

ယခု မြန်မာပြန်ဆိုထားသော The Cradle Will Fall ဝတ္ထုသည် မေရီကလပ်၏ နောက်ဆုံးထုတ် ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ။ မေရီကလပ်သည် ဤဝတ္ထုဖြင့် ကမ္ဘာကျော် အမျိုးသမီး လျှို့ဝှက်သည်းဖို စာရေးဆရာမကြီးများ ဖြစ်ကြသော အဂါသာခရစ္စတီးနှင့် ဟယ်လင်မက်အင်းနက်စ် တို့ အဆင့်ထိ တစ်ရှိန်ထိုး ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ ။

ကမ္ဘာကျော် စာနယ်ဇင်းများက ဤဝတ္ထုကို ‘ဆွဲဆောင်မှုအားကောင်းလွန်းသော၊ ဇာတ်လမ်း တည်ဆောက်မှု ပညာသားပါလှသော၊ ရင်လိုက်သည်းဖို ခံစားရသော လက်ရာမွန်တစ်ပုဒ်’ ဟူ၍ ချီးကျူးထောမနာ ပြုခဲ့ကြသည်။ ။

အကယ်၍ ကက်သလင်း အနေဖြင့် ပူပူနွေးနွေး အနိုင်ရလာခဲ့သော အမှုအပေါ်တွင် စိတ်ရောက်နေခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပါက သည် အန္တရာယ်လမ်း ကွေ့ကို သည် မှု အရှိန်မြင့်စွာ မောင်းနှင်မိစရာ လုံးဝ အကြောင်းမရှိ။ သို့သော် ယခုတော့ တရားခံအား ပြစ်မှုထင်ရှားကြောင်း စီရင်ချက် ချမှတ်လိုက်သည် ကို သူမ အနေဖြင့် အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာကျေနပ်မိပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ကားကို စက်ကုန်ဖွင့်၍ မောင်းနှင်မိသောကြောင့် သာ သည် အန္တရာယ်နှင့် ပက်ပင်း ဝင်တိုးမိရခြင်းဖြစ်လေသည် ။

တကယ်ဆိုလျှင် သည် အမှုတွင် သူမဘက်မှ အနိုင်ရနိုင်သော အလားအလာ လုံးဝ မရှိသလောက် ဖြစ်သည် ။ တရားခံ အကျိုးဆောင် ရှေ့နေ ရှိုင်းအော်ကွန်နားသည် နယူးဂျာစီပြည် တစ်ခွင်တွင် အလွန်ထင်ရှားသော ထိပ်တန်းရှေ့နေကြီး တစ်ဦး ဖြစ်နေသည် ။ ထို့ပြင် တရားခံ၏ ဖြောင့်ချက်ကိုလည်း ရုံးတော်မှ ပယ်ချခဲ့သည် ။ သည် အချက်မှာ အမှုကို စွဲချက်တင် လျှောက်လဲရသော အစိုးရရှေ့နေ တစ်ဦးအဖို့ အလွန်အထိနာသော ထိုးနှက်ချက်ပင် ဖြစ်သည် ။

သို့သော် တရားခံ တက်ဒီကုတ်လင်းသည် အသက်ရှစ်ဆယ် အရွယ် အဘွားကြီး အဘီဂယ်ရောလင်းအား ဓားပြတိုက်ရင်းမှ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြောင်းကို အစိုးရရှေ့နေ ဖြစ်သူ ကက်သလင်းက ဂျူရီလူကြီးများ နားဝင်အောင် အခိုင်အမာ လျှောက်လဲ နိုင်ခဲ့သောကြောင့် သာ သူမဘက်မှ အပြတ်အသတ် အနိုင်ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။

အသတ်ခံရသော အဘွားကြီး အဘီဂယ်၏ ညီမဖြစ်သူ အဒေါ်ကြီး မာဂရက်လည်း အမှုစစ်ရာသို့ လာရောက် နားထောင်ခဲ့သည် ။ ကက်သ

လင်း၏ လျှောက်လဲချက် ပြီးဆုံးသွားသောအခါ အဒေါ်ကြီး မာဂရက်က ကက်သလင်းအနားသို့ လျှောက် လာပြီး -

"ဝမ်းသာလိုက်တာ တူမကြီးရယ်၊ အစတုန်းက တူမကြီးကို အဒေါ်က ကောလိပ်ကျောင်းသူ ကလေး တစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထားမိခဲ့ပါတယ်။ ဒီအမှုကို အနိုင်ရအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်မယ့် ရှေ့နေတစ်ယောက် လို့ လုံးဝ မထင်ခဲ့မိဘူး။ ဒါပေမဲ့ တူမကြီး လျှောက်လဲတာကို အဒေါ် နားထောင်ရတော့မှ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားမိတယ်။ တူမကြီးရဲ့ တင်ပြချက်တွေက တစ်ဖက်သား ထွက်ပေါက် မရှိအောင် အပိတ်အဆို့ အင်မတန် ကောင်းလှပါတယ်။ တရားခံဟာ အစ်မကြီးကို ဘယ်လောက်ထိ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဂျူရီလူကြီးတွေ ကိုယ်တိုင် ခံစားရသလို ဖြစ်လာအောင် တူမကြီးက အချက်ပိုင်ပိုင်နဲ့ လျှောက်လဲနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ ဒီအတိုင်းဆိုရင် တရားခံဟာ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုး ရောက်သွားနိုင်သလဲဟင်"

"သူက လူဆိုးစာရင်းဝင် တစ်ယောက် ဆိုတော့ တရားသူကြီးက သူ့ကို တစ်သက်တစ်ကျွန်း စီရင်ချက်ချဖို့ တော့ သေချာပါတယ်"

"ကောင်းပါလေ့ကွယ် ကောင်းပါလေ့၊ ဘုရားသခင် ကျေးဇူးပါပဲ"

အဒေါ်ကြီးက မျက်နှာပေါ် စီးကျလာသော မျက်ရည်များကို သုတ်ပစ်လိုက်ပြီးတော့မှ -

"အဒေါ်တော့ အစ်မကြီးကို တစ်သက် မတွေ့ရတော့ဘူး။ အားလုံးပေါင်းမှ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တာ။ အခုတော့ တစ်ယောက်က အသေဆိုးနဲ့ သေသွားရရှာပြီ။ သူ့ခမျာ ဘယ်လောက်ထိ ဒုက္ခခံသွားရမလဲ ဆိုတာ တွေးတောင် မတွေးရဲတော့ပါဘူး။ ဒီလူသတ်ကောင်သာ ဘာအပြစ်မှ မရဘဲ တရားသေလွတ်သွားရင်တော့ အဒေါ်တစ်သက် ဘာ

ယံတော့မှ စိတ်ချမ်းသာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး "

"သူ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မလွတ်နိုင်တော့ပါဘူး ဒေါ်ကြီး"

တရားရုံးမြင်ကွင်းသည် သူမ၏ စိတ်အာရုံထဲတွင် အသစ်ပြန်ဖြစ်လာသည် ။ သူမသည် ရုတ်တရက် စိတ်လှုပ်ရှား လာပြီး လီဘာကို တအား ဆောင့်နှင်းလိုက်မိသည် ။ ကားပြေးနှုန်း ရုတ်တရက် ပြန်တက်လာပြီး အန္တရာယ်လမ်းကွေ့ကို ကမန်းကတန်းပင် ကွေ့မောင်းလိုက်သည် ။ ကားသည် ရေခဲဖုံး လမ်းမကြီးပေါ်တွင် သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ဦးယမ်း ပဲ့ယမ်း ပြေးလွှားလျက် ရှိသည် ။

"ဘုရား .. ဘုရား"

ကက်သလင်း၏ ပါးစပ်မှ သည် မျှသာ ရေရွတ်နိုင်ပြီး လက်ကိုင်ဘီးကို တအား ဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်သည် ။ ကားလမ်းမှာ မိုးနှင်းကြောင့် မှောင်မည်းနေသည် ။ ကားသည် လမ်းခွဲအကာအရံကို ဝင်တိုက်ပြီးနောက် လမ်းပေါ်တွင် ချာလပတ် လည်နေသည် ။

ထိုအခိုက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကားရှေ့မီး နှစ်စွယ်သည် သူမဆီသို့ ဦးတည်လာနေသည် ကို မြင်လိုက်ရသည် ။

သူမသည် သွေးရူးသွေးတန်း ဖြစ်သွားပြီး ကားဘရိတ်ကို တအား ဆောင့်နှင်းလိုက်သည် ။ သို့သော် ကားကို လုံးဝ ထိန်းချုပ်၍ မရတော့ဘဲ လမ်းဘေးသို့ ချော်ဆင်းသွားသည် ။ လမ်းဘေးတွင် လည်း ရေခဲဖုံးနေသည် ။ ကားသည် စက်တီစီးသမားပမာ အမြီးထောင်ရင်း ဘေးသို့ စိုက်ဆင်းသွားပြီးနောက် နက်စောက်သော မြောင်းကြီးကို ဖြတ်ကျော်ကာ သစ်တောထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသည် ။

ရှေ့တွင် အမှောင်ထုကြီးက ပိတ်ဆီးနေသည် ။ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်

ကို ကားဝင်တိုက်သည် ။ တစ်ကားလုံး သိမ့်သိမ့်ခါသွားသည် ။ သူမ၏ ကိုယ်သည် လက်ကိုင်ဘီးပေါ်တွင် ဟပ်ထိုးပုံကျသွား သည် ။ ပြီးတော့ နောက်သို့ ပြန်ယိုင်လာသည် ။ မှန်စမှန်ကွဲများ လွင့်စဉ်လာသဖြင့် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ထားလိုက်သည် ။ လက်ကောက်ဝတ်နှင့် ခူးဆစ်များ ဆီ စူးစူးရှရှ နာကျင်လာသည် ။ ကားတွင်း၊ ကားပြင် မီးတွေ လည်း အားလုံး မှိတ်သွားကြပြီ။

အဝေးတစ်နေရာမှ အရေးပေါ်ကား ဥဩဆွဲသံ ကြားလိုက်ရသည် ။ ထို့နောက်တွင် တော့ တစ်လောကလုံးကို ပိန်းပိတ်သော အမှောင်ထုက ဖုံးလွှမ်းသွားတော့သည် ။

\*\*\*

ကားတံခါးဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရသည် ။ အေးမြသော လေစိမ်းက မျက်နှာကို လာဟပ်သည် ။

"ဘုရားရေ၊ ကက်သလင်း ဒီမေယိုပါလား"

နားယဉ်နေသော အသံ၊ တွမ်ကော့လင်း၏ အသံ။ သူက အလွန် တော်သော ရဲသားကလေး။ လွန်ခဲ့သော အပတ်က အမှုတစ်ခုတွင် သူ သက်သေထွက်ဆို ခဲ့ရသေးသည် ။

"သူ မေ့နေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ သတိမရသေးဘူး"

ကက်သလင်းက သူမ မေ့မြောနေတာ မဟုတ်ကြောင်း၊ အားလုံးကို သတိရနေကြောင်း ပြောရန် အားယူကြိုးစားသည် ။ သို့သော် ပါးစပ်မှ ဘာစကားမျှ ထွက်မလာ။

မျက်စိကိုလည်း လုံးဝ ဖွင့်၍ မရ။

"ဟာ .. ဒီမှာ လက်မောင်းက သွေးတွေ ထွက်လာတယ်၊ သွေးပြန်ကြောများ ပြတ်သွားသလား မသိဘူး။"

သူတို့ က သူမ၏ လက်မောင်းကို မြှောက်ကိုင်ကြည့် ကြသည် ။ တစ်စုံတစ်ရာနှင့် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် စည်းနှောင်လိုက်သည် ကိုလည်း သတိရသည် ။

တခြား လူတစ်ယောက်၏ အသံကို ကြားရပြန်သည် ။

"အတွင်းဒဏ်ရာလည်း ရချင် ရသွားနိုင်တယ် တွမ်။ ဝက်စ်လိတ်ခ် ဆေးရုံက ဒီနားကလေးတင်ပဲ။ ငါ လူနာတင်ကား သွားခေါ်လိုက်မယ်။ မင်း ဒီမှာ သူ့ကို စောင့်နေ၊ ဟုတ်လား။"

\*\*\*

သူမသည် လေထဲတွင် မျှောသလို မျောပါနေသည် ။

ငါ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ငါ အားလုံးကို သတိရပါတယ်။ စကားပြောလို့ မရတာ တစ်ခုတည်းပါ။ သူမအား ချီမပြီး လူနာတင် ထမ်းစင်ပေါ်သို့ တင်ကြသည် ။ မျက်နှာပေါ်သို့ မိုးနှင်းတွေ ပက်ဖျန်းသည် ။ သူတို့ က သူမ တစ်ကိုယ်လုံး စောင့်နှင့် ဖုံးအုပ်လိုက်သည် ကို သတိပြု လိုက်မိသည် ။

သူမကို ထမ်းစင်နှင့် သယ်ယူလာကြသည် ။ ကားတံခါးဖွင့်သံ ကြားရသည် ။ သူမအား ကားပေါ်သို့ တင်ကြသည် ။ တံခါးပြန်ပိတ်သံ ကြားရ

သည် ။ ကားစထွက်ပြီ။

ငါ သတိမမေ့ပါဘူး။ အားလုံးကို မှတ်မိနေပါတယ်။ စကားပြောလို့ မရတာဘဲ ရှိတာပါ။

တွမ်၏ အသံ ပေါ်ထွက်လာသည် ။

"သူနာမည်က ကက်သလင်းဒီမေယို၊ အက်ဘင်တန် ရပ်ကွက်မှာ နေတယ်။ အလုပ်က လက်ထောက် အစိုးရရှေ့နေ။ ဟင့်အင်း - အိမ်ထောင် မရှိပါဘူး။ မုဆိုးမ ဆိုပါတော့။ ကွယ်လွန်သူ တရားသူကြီး ဂျန်ဒီမေယိုရဲ့ ဇနီးပါ"

ဟုတ်ပါတယ်၊ ကွယ်လွန်သူ ဂျန်ဒီမေယိုရဲ့ ဇနီးပါ။ အင်း .. အထီးကျန် အဖော်မဲ့တဲ့ မုဆိုးမဘဝ၊ မုဆိုးမဘဝ၊ တယ်ပြီး အားငယ်စရာ ကောင်းပါလား။

လောကကြီး တစ်ခုလုံး မှောင်အတိ ကျသွားပြန်သည် ။

ခဏကြာတော့ မျက်စိထဲတွင် အလင်းရောင် လက်ခနဲ ပေါ်လာသည် ။

"ဟော .. သူ သတိရ လာပြီ။ သတိရ လာပြီ။ ဒါနဲ့ အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ မစွက်ဒီမေယို။ အသက် .. အသက်ကို ပြောပါ"

ဒီမေးခွန်းက မခက်ပါဘူး။ လွယ်လွယ်ကလေးပါ။

သူမက အားတင်ပြီး ဖြေလိုက်သည် ။

"နှစ်ဆယ့်ရှစ်"

သူမ လက်မောင်းတွင် စည်းထားသော သွေးထိန်းပတ်တီးကို ပြန်ခွာလိုက်ကြသည် ။ ပြီးတော့ ဒဏ်ရာကို ချုပ်ကြသည် ။ အရေပြားကို အပ်နှံ

ငဲ့ ဖောက်ချုပ်တော့ ဟန်မပျက် ကျိတ်၍ ခံနေလိုက်၏။ ထို့နောက် ဓာတ် မှန်ရိုက်ကြသည် ။

အရေးပေါ် ကုသခန်း တာဝန်ခံ ဆရာဝန်က ပြောသည် ။

"ခင်ဗျား တော်တော် ကံကောင်းတယ် မစ္စကီဒီမေယို။ ဒဏ်ရာ နည်း နည်း ပြင်းထန်တာ လောက်ပါပဲ။ အရိုးတွေ ဘာတွေ လုံးဝ မကျိုးပါဘူး ။ မကြာခင်မှာ သွေးသွင်း ပေးလိမ့်မယ်။ သွေးတိုးနှုန်းက အတော်က လေး နည်းနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ သုံးလေးရက် အတွင်း အားလုံး ကောင်းသွားမှာ ပါ"

"ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ .."

သူမက ဆက်မပြောဘဲ နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားလိုက်သည် ။ သူမ ခေါင်းထဲ ဝင်လာသော ဆေးရုံကြောက်စိတ်ကို အားတင်းပြီး ထိန်းချုပ် ထားလိုက်ရသည် ။

တွမ်က မေးသည် ။

"ဒါနဲ့ မစ္စကီဒီမေယို၊ လိုရမည်ရ ခင်ဗျားညီမဆီ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်လိုက် ရမလား။ ညကျတော့ အိပ်စောင့်နိုင်တာပေါ့"

"အို .. နေပါစေ၊ မဆက်ပါနဲ့ တွမ်။ မော်လီက တုပ်ကွေးဖြစ်လို့ နာလန်ထစ ရှိသေးတယ်။ သူတို့ တစ်အိမ်လုံး တုပ်ကွေး မိထားကြတာ"

သူမ အသံက တိုးလွန်းသည် ။ တွမ်က ကိုယ်ကို ကိုင်းပြီး အနားကပ်နားထောင်ယူရသည် ။

"ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းပြီလေ။ ဘာမှ ပူစရာ မရှိပါဘူး။ ခင်ဗျား ကားကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ပြီး ဆွဲတင်လိုက်ပါ့မယ်"

သူမအား ခန်းဆီးဖွင့် အရေးပေါ် ကုသခန်းတစ်ခုထဲသို့ ဘီးတပ်လှည်းဖြင့် တွန်းယူလာကြ သည် ။ ညာဘက် လက်မောင်းတွင် အပ်သွင်းထားသော ပလတ်စတစ် ပြွန်မှ တစ်ဆင့် သူ့ကိုယ်ထဲသို့ သွေးတွေ တစ်စက်စီ စိမ့်ဝင်နေကြသည် ။ ယခုအချိန်တွင် သူမ၏ ဦးနှောက်မှာ ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိသွားပြီ။

သို့သော် ဘယ်ဘက်လက်နှင့် ခူးဆစ်များကတော့ အတော်ကလေး နာကျင်နေသေးသည် ။ တကယ်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး နေရာအနှံ့ နာကျင်နေသည် ။ အခံရ အခက်ဆုံးကတော့ ဆေးရုံကို ကြောက်တဲ့ စိတ်။

ဆွေမျိုးသားချင်း ဆို၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိဘဲ ဆေးရုံတွင် အထီးကျန် နေနေရသော အဖြစ်။

သူမ၏ နဖူးပေါ် ဝဲကျနေသော ဆံပင်များကို သူနာပြု ဆရာမက လက်ဖြင့် အသာအယာ နောက်ပြန် ပွတ်ချပေးသည် ။

"မကြာခင် နေကောင်းသွားမှာ ပါ မစွက်ဒီမေယို။ အို .. ဘာလို့ ငိုနေရတာလဲဟင်"

"ကျွန်မ မငိုပါဘူး ဆရာမ"

တကယ်တော့ သူမ ငိုနေတာ အမှန်။

သူနာပြု ဆရာမက သူမအား ရေတစ်ခွက်နှင့် ဆေးတစ်လုံး ကမ်းပေးသည် ။

"သက်သောင့်သက်သာ ရှိသွားအောင် ဒါလေး သောက်လိုက်ပါနော်"

ဆေးလုံးမှာ အိပ်ဆေးဖြစ်ကြောင်း ကက်သလင်းက အတပ်သိလိုက်သည်။ သူမက အိပ်ဆေး မသောက်ချင်။ အိပ်ဆေးသောက်လျှင် အိပ်မက်ဆိုး မက်မည်မှာ သေချာသည်။ သို့ပေမဲ့ သူတို့ ခိုင်းတာလုပ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်ဟု တွေးမိပြီး ဆေးလုံးကို ရေနင့် မျှောချလိုက်သည်။

သူနာပြု ဆရာမက အခန်းမီးကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။

တစ်ခန်းလုံး အေးစိမ့်နေသည်။ ဆေးရုံ အဝတ်အစားတွေကလည်း အေးစက်စက်နှင့် မာတောင့်နေကြသည်။ ငါတော့ အိပ်ပျော်သွားလျှင် အိပ်မက်ဆိုးတွေ မလွဲမသွေ မက်တော့မှာ ပဲ ဟူသော အသိဖြင့်ပင် သူမသည် တဖြည်းဖြည်း အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

\*\*\*

သို့ပေမဲ့ သည် တစ်ကြိမ်တွင် တော့ အိပ်မက်က ခါတိုင်းနှင့်မတူ တစ်မူ ထူးခြားနေသည်။ သူမသည် ကလေးတွေ အပျော်စီးလေ့ရှိသော ချားရဟတ်ကြီး တစ်ခုပေါ် ရောက်နေသည်။ ချားကြီးက တစ်ချိန်ထက် တစ်ချိန် မြင့်၍ မြင့်၍ တက်လာသည်။ ခဏအကြာတွင် ချားကြီးသည် လမ်းကွေ့တစ်ခုတွင် တစ်ပတ်လည်သွားပြီး အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

ချားနှင့်မြေကြီး မထိခင်မှာ ပင် သူမ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာခဲ့သည်။ မိုးနှင်းပေါက်များက ပြတင်းပေါက်ပေါ်သို့ တဖြောက်ဖြောက်

လာကျနေကြသည်။ သူမသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ကြိုးစားပြီး ထထိုင်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှာ အနည်းငယ် ဟနေသည်။ လိုက်ကာစက တံခါးရွက်တွင် တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ခတ်နေသည်။ အခန်းထဲ လေတိုးနေသည်မှာ သည် အချက်ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ပြတင်းပေါက်ကို သွားပိတ်မည်။ လိုက်ကာကို ဘေးသို့ ဆွဲရုပ်ထားလိုက်မည်။ ပြီးတော့ တစ်ရေးတစ်မော ပြန်အိပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြည့်မည်။ မနက်ကျတော့ အိမ်ပြန်တော့မည်။

ဆေးရုံမှာ မနေချင်တော့။

သူမသည် ဆေးရုံကို မုန်းလည်း မုန်းသည် ၊ ကြောက်လည်း ကြောက်သည်။

ပြတင်းပေါက်သို့ ဒယီးဒယိုင် လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူတို့ ပေးထားသော လူနာဝတ်ရုံမှာ ခူးဆစ်လောက်သာ ရောက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမ ခြေထောက်တွေ အေးစက်နေကြသည်။

မိုးနှင်းကလည်း တဖြည်းဖြည်း ကြမ်းလာသည်။ စောစောကထက် မိုးရေ ပိုများ လာသည်။ သူမသည် ပြတင်းပေါက်တွင် မှီရပ်ရင်း အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကားရပ်ရန် ကွက်လပ်တွင် မိုးရေတွေ အဆက်မပြတ် စီးဝင်နေသည်။

ဆေးရုံ ဒုတိယထပ်မှ ပြတင်းလိုက်ကာကို မလျက် အောက်ဘက်ရှိ ကားရပ်ရန် ကွက်လပ်ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ထိုအခိုက် အနောက်ဘက်တွင် ပစ္စည်းသယ်ရန် သီးသန့်ခန်းပါသော ကားတစ်စီး ဖြည်းဖြည်း ကလေး မောင်းဝင်လာသည်။

ကက်သလင်းသည် ခေါင်းထဲတွင် မူးနောက်နောက် ဖြစ် လာပြီး ယို  
င်လဲတော့မလို ဖြစ်သွားသဖြင့် လိုက်ကာကို ရုတ်တရက် လှမ်းဆွဲထား  
လိုက်ရသည်။ လိုက်ကာ ပြုတ်ကျသွားသည်။

ပြတင်းပေါင်ကို လှမ်းကိုင်ထား လိုက်သည်။

ထို့နောက် စောစောက ကားဆီသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ အဖြူ  
ရောင် ရှည်မျောမျော ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကားထဲသို့ သွင်းနေသလိုလို မြင်  
လိုက်မိသည်။ စောင်တစ်ထည်လား၊ အထုပ်ကြီး တစ်ထုပ်လား။ မိုးနှင်း  
ထုကြားမှ ဖောက်ကြည့်နေရ၍ သဲသဲကွဲကွဲတော့ မမြင်ရ။

ဧကန္တတော့ ငါ .. အိပ်မက် မက်နေတာ ဖြစ်မယ်။

သည် အတွေးကြောင့် ရုတ်တရက် အသံထွက်၍ အော်လိုက်ချင်စိတ်  
ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သို့ပေမဲ့ ဖျတ်ခနဲ သတိဝင် လာပြီး ပါးစပ်ကို  
လက်ဝါးနှင့် အုပ်ထားလိုက်သည်။

သူမသည် ကားထဲမှ အမည်မသိ ပစ္စည်းကို မျက်တောင်မခတ်  
စိုက်ကြည့်နေသည်။

ကားထဲတွင် မီးလင်းသွားသည်။ ကားတံခါး မပိတ်မီကလေးတွင် ပ  
င် သူမသည် လူမျက်နှာ တစ်ခုကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လိုက်ရသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်၏ မျက်နှာ။

မိန်းမအလောင်း တစ်လောင်း၏ ကြောက်စရာကောင်းသော  
မျက်နှာ။



(၂)

နာရီနှိုးစက်က နှစ်နာရီတိတိတွင် အချိန်မှန် မြည်လာသည်။ အချိန်  
မတော် အရေးပေါ် ကိစ္စများကို နှစ်ရှည်လများ အကျင့်ရလာခဲ့သူ ဖြစ်၍  
ဖျတ်လတ် တက်ကြွစွာပင် နိုးလာသည်။ ။

အိပ်ရာမှ လူးလဲထပြီးနောက် စမ်းသပ်ခန်း ရေဇလားဆီသို့ လျှောက်  
လာခဲ့သည်။ ။

မျက်နှာကို ရေအေးဖြင့် သစ်လိုက်သည်။ ။ လည်စည်းကို စနစ်တကျ  
ပြန်စည်းသည်။ ။

ဆံပင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြီးသည်။ ။

ခြေအိတ်စွပ်ပြီး ရှူးဖိနပ် စီးသည်။ ။

ကုတ်အင်္ကျီမှာ အေးစက်နေသည်။ ။ သူ့မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ။ သ  
ည် အင်္ကျီ ဝတ်သွားလျှင် အအေးမိနိုင်သည်။ ။ ထို့ပြင် အဖြူရောင်နှင့် န  
က်ပြာရောင် ကုတ်အင်္ကျီတို့ မှာ ဆန့်ကျင်ဘက် အရောင်ကွဲများ ဖြစ်၍ ရ  
တ်တရက် မှတ်မိသွားနိုင်သည်။ ။

အကောင်းဆုံးကတော့ မိုးကာအင်္ကျီပင် ဖြစ်သည်။ ။ သည် ရာသီတွင်  
ဝတ်ရိုးဝတ်စဉ်လည်း ဖြစ်သည်။ ။ သူသည် ခုတစ်လော အလုပ်များ ပြီး  
ကိုယ်အလေးချိန် တော်တော် ကျသွားသည်။ ။ ထို့ကြောင့် မိုးကာအင်္ကျီက  
သူ့ကိုယ်နှင့်လည်း ပွနေသည်။ ။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ၊ ပို၍ ပင် ကောင်းသေး

သည် ။ သည် အင်္ကျီနှင့်ဆိုလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ကို မြင်သွား  
သော်မှ လုံးဝ မှတ်မိမည် မဟုတ်။

အဝတ်ဗီရိဆီသို့ အသော့ကလေး လျှောက်လာခဲ့သည် ။ ဗီရိတံခါးကို  
ဖွင့်ပြီး မိုးကာအင်္ကျီကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည် ။ မဝတ်ဘဲ ကြာနေပြီဖြစ်၍  
မှီခိုနံ့များ ပင် ထွက်နေသည် ။ မျက်နှာတစ်ချက် ရှုံ့မဲ့ကာ မိုးကာကို  
စွပ်ပြီး ကြယ်သီးတပ်လိုက်သည် ။

ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်သို့ လာခဲ့သည် ။ လိုက်ကာကို ဘေးသို့ တစ်  
လက်မခန့် ဖြုပြီး အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည် ။ ကွက်လပ်ထဲတွင်  
ကားတွေ တော်တော်များများ ရှိနေသေးသည် ။ အတော်ပါပဲ။ ဒါမှ ယင်း  
ကားတွေ ကြားထဲမှ သူ့ကားကို တခြားလူတွေ မမှတ်မိနိုင်မည် ဖြစ်သ  
ည် ။

ကွက်လပ်အစွန်းသို့ လှမ်းကြည့်သည် ။ အတော် စိတ်ပျက်သွားမိသ  
ည် ။

ဟိုတုန်းက ယင်းနေရာတွင် မီးလုံး ပျက်နေသည် ။ ယခု မီးလုံးအသ  
စ် လဲထားပြီ။

သူက ကားနောက်မြီးကို မီးရောင်အောက်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်  
နေရသည် ။

သူက နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားလိုက်သည် ။

သို့သော် ဖြစ်နိုင်စရာ နည်းလမ်းတော့ ရှိသည် ။

အခြားကားများ ၏ ဘေးရိပ်ကို ခိုပြီး သူ့ကားဆီသို့ သွားမည်။

ပြီးတော့ အလောင်းကို ကားနောက်ပိုင်း သီးသန့်ခန်းထဲသို့ မြန်နိုင်  
သမျှ မြန်မြန် သွင်းလိုက်မည်။

ဟုတ်ပြီ၊ အလုပ်စရန် အချိန်တန်ပြီ။

\*\*\*

ဆေးပစ္စည်း ဗီရိုကို ဖွင့်ပြီး ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ စောင့်နှင့် ခြုံထားသော အလောင်းကောင်ကို စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

ဘယ်လက်ကို လည်ပင်းအောက်ဆီသို့၊ ညာလက်ကို ဒူးဆစ်အောက်ဆီသို့ လျှို့ကာ အလောင်းကောင်ကို မလိုက်သည်။ ။

သူမသည် အသက်ရှိစဉ်တုန်းက ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင် ၁၁၀ သာလေးသည်။ ။

သို့သော် ယခုမူ ကိုယ်ဝန်ကြောင့် အလေးချိန် ပိုစီးနေသလို ထင်ရသည်။ ။

သူသည် အလောင်းကောင်ကို တနင့်တပိုး ချီမပြီး စမ်းသပ်ခန်း စားပွဲသို့ သယ်ယူလာခဲ့သည်။ ။ စားပွဲပေါ်မှ မီးရောင်အောက်တွင် အလောင်းကောင်ကို စောင့်နှင့် သေသေချာချာ စည်းပတ်လိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် ဆေးပစ္စည်းဗီရိုဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး ဗီရိုကြမ်းပြင်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် စစ်ဆေး ကြည့်ရှုသည်။ ။ အားလုံး ကျေနပ်သွားတော့မှ ဗီရိုကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ကွက်လပ်ဘက်သို့ ထွက်သောတံခါးကို အသံမမြည်အောင် အသာလေး ဖွင့်သည်။ ။ စမ်းသပ်ခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး နောက် စားပွဲပေါ်မှ အလောင်းကို ကောက်ချီလိုက်သည်။ ။ အလုပ်လုပ်ရ

န် အချိန်မှာ စက္ကန့်နှစ်ဆယ်မျှသာ ကျန်တော့သည်။ သည် အချိန်ပိုင်းအတွင်း မပြီးလျှင် သူ့ဘဝ သူ့လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုလုံး ရေစုန်မျော ပျက်စီးသွားပေတော့မည်။

ဆယ့်ရှစ်စက္ကန့်အကြာတွင် သူသည် ကားနောက်ပိုင်းသို့ ရောက်လာသည်။ မိုးနှင်းပေါက်များ က သူ့ပါးပြင်ကို လာထိကြသည်။ စောင်နှင့် ပတ်ထားသော ပစ္စည်းကလည်း တော်တော်လေး လေးသည်။ အလေးဒဏ်ကို လက်မောင်းတစ်ဖက်ဖြင့် တောင့်ခံထားပြီး အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကားနောက်ပိုင်းခန်း သော့ကို ဖွင့်သည်။ သော့ပေါက်တွင် နှင်းသီးနေသောကြောင့် သော့ပေါက်နှင့် သော့တော်တော်နှင့် တည့်တည့်မကျနိုင် ဖြစ်နေသည်။

သူက စိတ်တိုစွာဖြင့် နှင်းသီးများကို ပွတ်ပစ် လိုက်လေသည်။ မကြာမီပင် သော့ပေါက်ထဲသို့ သော့ဝင်သွားသည်။ ကားနောက်ခန်း တံခါး တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာသည်။

ဆေးရုံ ပြတင်းပေါက်များ ဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဒုတိယထပ် အလယ်ခန်းမှ ပြတင်းပေါက် လိုက်ကာကို ဘေးသို့ ဆွဲရပ်ထားသည်။

သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်ကများ ချောင်းကြည့်နေတာလား။

သူ့လက်က အလေးဒဏ် မခံနိုင်တော့။ သို့ဖြင့် အလောင်းကို ကားနောက်ခန်းထဲသို့ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ထိုးထည့်၍ ဘယ်လက်ကို လွှတ်လိုက်စဉ်တွင် ရုတ်တရက် လေပြင်းတစ်ချက် ဝှေ့ပြီး မျက်နှာပေါ်မှ စောင်ကွာကျ သွားသည်။ သူက မျက်နှာတစ်ချက် ရှုံ့မဲ့ကာ အလောင်းကို ကားနောက်ခန်းထဲသို့ ကမန်းကတန်း ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။

စောစောက စောင်ကွာကျ သွားတုန်းက လူသေမျက်နှာပေါ်သို့ မီး

ရောင်တစ်ချက် ထိုးသွားခဲ့သည် ။ တစ်ယောက်ယောက်များ မြင်သွား  
လေပြီလား။

သူက လိုက်ကာ ဆွဲရပ်ထားသော ပြတင်းပေါက်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်  
သည် ။ အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်ယောက်များ ရှိလေသလား။ အတိအ  
ကျတော့ မပြောနိုင်။ တကယ်လို့ အခန်းထဲမှာ လူရှိလျှင် ပြတင်းပေါက်မှ  
ကြည့်၍ သူ့ကို ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ မြင်နိုင်ပါ့မလဲ။ နောက်တော့မှ  
ယင်းအခန်းထဲ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ရှိနေတယ် ဆိုတာ စုံစမ်းကြည့်ရဦးမ  
ည်။

သူက ကားပေါ်တက်ပြီး သော့ဖွင့်လိုက်သည် ။

ထို့နောက်တွင် တော့ ကားရှေ့မီးကို လုံးဝ မဖွင့်ဘဲ စက်ကုန်ဖွင့်ကာ  
တအား မောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည် ။

\*\*\*

သူ့အနေဖြင့် သည် တစ်ညတွင်းတွင် ချက်ပင်ရီးဗား ရပ်ကွက်သို့ နှစ်  
ခေါက်တိတိ ရောက်ခဲ့သည် မှာ မယုံကြည်နိုင်စရာ ဖြစ်နေပေသည် ။ အ  
ကယ်၍ သာ ဗင်ဂျီသည် ဒေါက်တာဖူခီတို၏ ရုံးခန်းမှ ထွက် လာပြီးနော  
က် သူနှင့် မတွေ့လျှင် သည် လို ဖြစ်ရပ်မျိုး ပေါက်လာစရာ အကြောင်းရှိ  
မည် မဟုတ်။

သူမသည် ကြောက်စိတ်ရောဂါ စွဲကပ်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး သူ့ကိုမြင်  
တော့ ညာဘက်ခြေထောက် ထော့နင်း ထော့နင်းဖြင့် ဆင်ဝင်အောက်သို့  
လျှောက်လာခဲ့သည် ။

"ဒေါက်တာ၊ ဒီအပတ်ထဲမှာ တော့ ကျွန်မ ဒေါက်တာ့ဆီ မလာနိုင်

တော့ဘူး။ ကျွန်မ မနက်ဖြန် မင်နီယာပိုလစ်ကို သွားတော့မယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်မ သွားနေကျ ဒေါက်တာဆလင်းနဲ့ သွားတွေ့မလို့ ပါ။ လိုအပ်ရင် အဲဒီမှာ ပဲ ဆက်နေပြီး ကလေးကိုလည်း သူနဲ့ ပဲ မွေးလိုက်တော့မယ်"

"အင်း .. ဒီသူငယ်မနဲ့ လွဲသွားရင်တော့ ငါ့လုပ်ငန်းကြီး အားလုံး ပျက်တော့မှာ ပဲ"

သူက ယင်းသို့ တွေးမိပြီး သူမအား သူ့ရုံးခန်းသို့ ခေတ္တဝင်ရန် ဖိတ်ခေါ်သည် ။

နှစ်ယောက်သား အတန်ကြာမျှ အာလာပသလ္လာပ ပြောကြပြီးတော့ သူက သူမအား ရေတစ်ခွက် တိုက်သည် ။ နောက်ဆုံး မိနစ်ပိုင်းတွင် သူမက အခြေအနေကို ရိပ်မိသွားပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားသေးသည် ။ သူမ၏ လှပသော မျက်နှာတွင် လည်း ကြောက်လန့်ခြင်း အရိပ်လက္ခဏာများ ဖုံးလွှမ်းနေသည် ။

နောက်ဆုံးတွင် သူမသည် လုံးဝ ငြိမ်သက်သွားတော့သည် ။

တခြားလူ တစ်ယောက်ယောက် မြင်သွားမှ ဖြင့် ဟူသော အတွေးက သူ့စိတ်ကို အကြီးအကျယ် ချောက်ချားသွားစေသည် ။ ထို့ကြောင့် သူမ၏ အလောင်းကို ဆေးပစ္စည်း ဗီရိုထဲသို့ သွင်းကာ သေ့ခတ်ထားလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ဆက်လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းစဉ်တို့ ကို ထိုင်၍ စဉ်းစားသည် ။

လောလောဆယ် ပြဿနာမှာ သူမ၏ အနီရောင်ကား ဖြစ်သည် ။ သည် ကားကို ဆေးရုံကားများ ရပ်ရန်နေရာမှ အမြန်ဆုံး ဖယ်ရှားပစ်ရန်မှာ အဓိကလုပ်ငန်း ဖြစ်သည် ။ သည် အတိုင်း ဆက်ထားလျှင် လူနာကြည့်ချိန် ကုန်လွန်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ဆေးရုံအမှုထမ်းများ ရိပ်မိသွားနိုင်သည် ။

ချက်ပင်ရီးဗားမှ သူမ၏ အိမ်လိပ်စာကို သူ ကောင်းစွာ သိသည် ။ သူမ၏ ခင်ပွန်းမှာ ပြည်ထောင်စု လေကြောင်းဌာနမှ လေယာဉ်မှူးတစ်ဦး ဖြစ်သည် ။ သူသည် လေယာဉ်နှင့် ခရီးထွက်နေဆဲ ဖြစ်၍ မနက်ဖြန်မှ အိမ်သို့ ပြန်လာမည်ဟု သူမ ပြောဖူးသည် ။

သို့ဖြင့် သူမ၏ ကားနှင့် လက်ပွေ့အိတ်ကို သူမ၏ အိမ်သို့ ပြန်ပို့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။ သဘောကတော့ သူမသည် ထိုညက ဆေးရုံမှ အိမ်သို့ တန်းပြန်လာသည် ဟု အထင်ရောက်စေရန် ဖြစ်သည် ။ ကံကောင်းချင်တော့ လုပ်ငန်းစဉ်မှာ မျှော်လင့်တာထက် ပိုလွယ်ကူနေသည် ။ ရာသီဥတု အခြေအနေ မကောင်းသောကြောင့် လမ်းပေါ်တွင် ကားအသွားအလာ အတော်လေး ပြတ်နေသည် ။

သည် ရပ်ကွက်မှ အိမ်များမှာ နှစ်ဧကျယ် ခြံဝင်းကြီးများ ၏ အတွင်းတွင် နောက်ဘက်ကျကျ ဆောက်ထားကြသဖြင့် အိမ်ရှေ့ကားလမ်းနှင့် တော်တော်ပင် အလှမ်းဝေးကြသည် ။

သူသည် ကားကို အိမ်ရှေ့ကားဝင်လမ်းအတိုင်း မောင်းဝင်လာခဲ့သည် ။

ထို့နောက် ကားဂိုဒေါင်သော့ကို အော်တိုမက်တစ် ကိရိယာနှင့် ဖွင့်ပြီး ကားကို အထဲပြန်သွင်း ထားလိုက်သည် ။

အိမ်တံခါးသော့ကိုလည်း ကားသော့များ နှင့်အတူ လွယ်လွယ်ကူကူပင် တွေ့ရသည် ။ သို့သော် အိမ်ထဲဝင်ရန် သော့မလို့ တော့။ ကားဂိုဒေါင်အတွင်းဘက် တံခါးနှင့် အိမ်ခန်းတို့ ဆက်ထားသော ကြောင့် ဖြစ်သည် ။ တစ်အိမ်လုံးတွင် နေရာအနှံ့ မီးလုံးများ ထွန်းထားသည် ။ သူသည် ခန်းမထဲမှ ဖြတ်ပြီး အိပ်ခန်းဆီသို့ ခပ်မြန်မြန် လာခဲ့သည် ။ အိပ်ခန်းမကြီးမှာ အိမ်၏ လက်ယာဘက် အစွန်းတွင် ရှိသည် ။ အိပ်ခန်း

မကြီးအပြင် အခြားအိပ်ခန်း နှစ်ခန်းလည်း ရှိသေးသည်။ တစ်ခန်းကို ကလေးထိန်းခန်းအဖြစ် လျာထားဟန် တူသည်။

သည် အခြေအနေကို မြင်ရချိန်တွင် ပင် သူ့ခေါင်းထဲ စိတ်ကူးတစ်ခု ရုတ်တရက် ဝင်ရောက် လာသည်။ ဗင်ဂျီ သေဆုံးခြင်းကို ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေမှုဖြစ်အောင် အကွက်ဆင်ရန် စိတ်ကူးပင် ဖြစ်သည်။ သူမသည် ကလေးထိန်းခန်းကို ကြိုတင်၍ သပ်သပ်ရပ်ရပ် လုပ်ထားပြီးမှ ကလေးဆုံး သွားရသည် ဆိုလျှင် ယင်းအချက်သည် သူမကိုယ်သူမ သတ်သေရန် အခိုင်လုံဆုံး အကြောင်းရင်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

သူသည် အိပ်ခန်းမကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ခုတင်ကျယ်ကြီးပေါ်တွင် အိပ်ရာခင်းနှင့် စောင်များ ကပိုကရို ဖြစ်နေကြသည်။ သူမ၏ ညအိပ် ဝတ်ရုံကြီးနှင့် အပေါ် ဝတ်ရုံများကို ဆိုဖာခုံရှည်ပေါ်တွင် တင်ထားသည်။

သူမ၏ အလောင်းကို သည် နေရာကို ယူ လာပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်လျှင် ဘယ်လိုနေပါ့မလဲ။ သည် လုပ်ရပ်က အန္တရာယ်တော့များ သည်။ သို့သော် တောထဲ တစ်နေရာတွင် ပစ်ထားလိုက်တာထက်တော့ စိတ်ချရမည်။ တောထဲ ပစ်ထားလျှင် ရဲဘက်က တွေ့သွားပြီး စစ်လားဆေးလား လုပ်လာမှာ သေချာသည်။

သူသည် လက်ပွေ့အိတ်ကို ဆိုဖာခုံရှည်ပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်သည်။ ယခုလို ကားကို ဂိုဒေါင်ထဲ ပြန်သွင်း၊ လက်ပွေ့အိတ်ကို အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ထားလိုက်တော့ ဗင်ဂျီသည် ဆေးရုံမှ အိမ်သို့ ပြန်မလာဘူးလို့ ဘယ်သူက ငြင်းနိုင်ဦးမှာ လဲ။

ထို့နောက်တော့ သူသည် ဆေးရုံသို့ လေးမိုင်ခရီးကို ခြေကျင်လျှောက်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ လုပ်ပုံက တော်တော်တော့ အန္တရာယ်များ သ

ည် ။ လမ်းတွင် ရဲပတ္တရောင်ကားနှင့် ဝင်တိုးပြီး စစ်လား ဆေးလား လုပ်လျှင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ။ ယခုလို အကာလ ညအချိန်ကြီးတွင် သူ့အနေနှင့် သည် နေရာမှာ ဘာလာလုပ်နေရတာလဲ။

သို့သော် တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့။ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်စေတော့။ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပေါ့။

သို့ဖြင့် လမ်းမကြီးကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ကာ လမ်းကြိုလမ်းကြားမှ လျှောက်လာခဲ့ရာ ဆေးရုံသို့ ပြန်ရောက်တော့ ည ၁၀ နာရီပင် ထိုးနေပြီ။ သူသည် ဆေးရုံနောက်ပေါက် တံခါးကို ဖြတ်ပြီး ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည် ။ အဝတ်အစားတွေ ရေစိုပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည် ။ ထို့နောက် အလောင်းကို အိမ်သို့ သယ်ယူရန်ကိစ္စကို အကြံထုတ်သည် ။

၁၂ နာရီတိတိတွင် ညဆိုင်း သူနာပြုများ အလုပ်ဝင်လာကြတော့မည်။

ထိုအချိန် လွန်ပြီးသည် အထိ စောင့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။

အရေးပေါ်ဌာနမှာ ဆေးရုံ အရှေ့ဘက်ခြမ်းတွင် ရှိသောကြောင့် အရေးပေါ် လူနာတစ်ဦးဦးက ဖြစ်စေ၊ အရေးပေါ်လူနာ တင်လာသော ရဲကားက ဖြစ်စေ သူ့လုပ်ရပ်ကို သတိထားမိမည်ကို စိုးရိမ်စရာ လုံးဝ မရှိ။ သူသည် နာရီနှိုးစက်ကို နှစ်နာရီတွင် ချထားလိုက်ပြီး လူနာစမ်းသပ်စားပွဲပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်သည် ။

နှိုးစက်ကျချိန်အထိ တစ်ရေးလောက်တော့ အိပ်လိုက်ဦးမည်။

သူသည် သစ်သားတံတားကို ကွေ့ပတ်ပြီး ‘စမ်းချောင်းလမ်းကြား’  
ထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်သည်။ ။ ဗင်ဂျီ၏ အိမ်သည် လက်ယာဘက်မှာ ရှိသည်  
။

ကားရှေ့မီးကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ အိမ်ရှေ့ ကားလမ်းထဲ ချိုးဝင်လို  
က်သည်။ ။ အိမ်နောက်ဖေးအထိ မောင်းလာခဲ့သည်။ ။ ကားဂိုဒေါင်ကို  
ကျောခိုင်းပြီး ရပ်လိုက်သည်။ ။ ကားမောင်း လက်အိတ်ကို ချွတ်သည်။ ။  
ဆေးရုံသုံး လက်အိတ်ကို ပြန်စွပ်သည်။ ။

ဂိုဒေါင်တံခါးကို ဖွင့်သည်။ ။ ပြီးတော့ ကားနောက်ခန်း တံခါးကို ဖွင့်  
သည်။ ။

စောင်နှင့် ပတ်ထားသော အလောင်းကို ချီမပြီး ဂိုဒေါင်အတွင်း  
တံခါးမှ တစ်ဆင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ တစ်အိမ်လုံး အပ်ကျသံ  
ကြားလူမတတ် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ။

နောက်မိနစ် အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ပင် သူ့အတွက် အားလုံး လုံခြုံ  
စိတ်ချသွား နိုင်ပေတော့မည်။ သူသည် အိမ်ရှေ့ခန်းမဆောင်ကို ဖြတ်  
ကျော်ပြီး အိပ်ခန်းမကြီးဆီသို့ အသာကလေး ဝင်လာခဲ့သည်။ ။

အလောင်းကို ခုတင်ပေါ် တင်လိုက်ပြီးတော့မှ နေသာထိုင်သာ  
ရှိသွားသည်။ ။

အလောင်းပတ်ထားသော စောင်ကို ဆွဲခွာလိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်ရှိ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။

ဆိုင်ယာနိုက် အဆိပ်ဆေးကို ဖန်ခွက်ထဲထည့်၍ အရည်ဖျော်သည်။ ။  
ရေနှင့် နာနာလှုပ်ဖျော်ပြီး နောက်မှ အတော်များများကို ရေဇလားထဲ ပြ

နံ၍ သွန်ပစ်လိုက်သည်

ရေလေးကို သတိကြီးစွာ စင်စစ်ဆေးသည် ။ ပြီးတော့ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည် ။

အိပ်ရာပေါ်တွင် အဆိပ်ရည်များ ဟိုနေရာ သည် နေရာ နည်းနည်းစီ ပက်ဖျန်းလိုက်ပြီးတော့ ဖန်ခွက်ကို အလောင်းကောင်၏ လက်အနီးတွင် ချထားလိုက်သည် ။

ဖန်ခွက်ပေါ်တွင် သူမ၏ လက်ဗွေရာများ ထင်စေရန် လက်ဝါး၊ လက်ချောင်းများ နှင့် ဖန်ခွက်ကို ထိတွေ့လိုက်သေးသည် ။ လူသေ လက်များမှာ ရေခဲစိမ်ထားသလို အေးစက်နေကြသည် ။

အလောင်းပတ်ယူလာသော စောင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြန်ခေါက်လိုက်သည် ။

ထို့နောက် အလောင်းကို ပက်လက်အနေအထားဖြင့် အိပ်ရာပေါ်တွင် နေရာချထားလိုက်သည် ။ အလောင်းကောင်၏ မျက်လုံးလေးတွေက ပိတ်မနေဘဲ ကြောင်ကြောင်ကြီး ပြူးကြည့်နေကြသည် ။ နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ တွန့်လိမ်လျက်၊ မသေမီ အတော်ကလေး ဝေဒနာ ခံစားသွားရသည့် ပုံမျိုး။

သည် လောက်ဆိုလျှင် အားလုံး ‘အိုကေ’ မှာ ပြသွားပြီ။ အားလုံး အဆင်ချောသွားပြီ။

ဒါနဲ့ မေ့နေတာ ဘာများ ကျန်သေးသလဲ။ ဟင့်အင်း .. ဘာမှ မကျန်တော့။ သော့ပါတဲ့ လက်ပွေ့အိတ်ကလည်း ဆိုဖာခုံရှည်ပေါ်ရောက်နေပြီ။ ဖန်ခွက်ထဲမှာ လည်း အဆိပ်ရည် အကပ်အသပ်ကလေးတွေ ချန်ထားပြီးပြီ။

ကုတ်အင်္ကျီက ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဝတ်ထားရမှာ လား၊ ဒီအတိုင်းပဲ  
ထားခဲ့ရမှာ လား။

ဒီအတိုင်း ထားခဲ့တာက ပို၍ စိတ်ချရသည် ။

အလောင်းကောင်ကို အကိုင်အတွယ်များ လေ အန္တရာယ်များ လေ  
ဖြစ်မည်။

ဖိနပ်ကရော ..

စီးထားတာ ကောင်းမလား ..

မစီးဘဲ ထားတာ ကောင်းမလား ..။

ရောင်နေသော ညာဘက် ခြေထောက်တွင် စွပ်ဖိနပ် အပျော့စားကို  
စီးထားသည် ။

ဘယ်ဘက် ခြေထောက်တွင် မူ ခြေအိတ်သာ ရှိသည် ။ ဖိနပ်မရှိ  
တော့။

ဖိနပ်တစ်ဖက်သည် လမ်းတွင် ကျွတ်ကျကျန်ခဲ့တာ ဖြစ်မည်။ ဘယ်  
နေရာမှာ လဲ။ ကားရပ်ရာ ကွက်လပ်မှာ လား၊ သူ့ရုံးခန်းထဲမှာ လား။ ဒါ  
မှ မဟုတ် သည် အိမ်ထဲမှာ လား။

သူသည် အိပ်ခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့သည် ။ သူ  
အလောင်းထမ်းပြီး ဝင်လာရာ လမ်းအတိုင်း ကျီးကန်းတောင်းမှောက်  
လိုက်ရှာသည် ။ ဖိနပ်တစ်ဖက်သည် အိမ်ထဲမှာ လည်း မရှိ၊ ကားဂိုဒေါင်  
မှာ လည်း မရှိ။ သူ သွေးရူးသွေးတန်း ဖြစ်သွားသည် ။ ကားဆီသို့ သုတ်  
သီးသုတ်ပျာ ပြေးသွားပြီး ကားနောက်ခန်းထဲတွင် ရှာကြည့်ပြန်သည် ။  
မတွေ့။

အလောင်းကို သယ်ယူလာတုန်းက ကားရပ်ရာ ကွက်လပ်ထဲတွင် ကျွတ်ကျန်ခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်သည် ။ ရုံးခန်းထဲ ကျွတ်ကျလျှင်လည်း အသံကြားရမည်။ ဆေးပစ္စည်းမီရိုထဲ ကျန်ရစ်တာလည်း လုံးဝ မဖြစ်နိုင် ။

သူမသည် ခြေထောက် ရောင်နေသောကြောင့် စီးရလွယ်သော အပျောစား စွပ်ဖိနပ်ကိုသာ အမြဲလိုလို စီးနေခဲ့သည် ။ သည် အကြောင်း နှင့် ပတ်သက်ပြီး သူမအား ဆေးရုံမှ စာရေးမများက နောက်ပြောင်ကြ သည် ကို သူ ကြားခဲ့ဖူးသည် ။ ဟုတ်ပြီ၊ ဆေးရုံပြန်ရောက်တော့မှ ဖိနပ် တစ်ဖက်ကို ကွက်လပ်ထဲတွင် ရှာယူတော့မည်။ သူမသည် သည် ဖိနပ်မျိုးကို စီးတတ်ကြောင်း သိသူတစ်ယောက် က ကောက်ယူသွားလျှင် ဘယ့်နှယ်လုပ်ပါ။ သူမ အလောင်းကိုတွေ့လျှင် သည် အကြောင်းတွေ ကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောလာကြတော့မည်။

"သူ စီးတဲ့ စွပ်ဖိနပ်ကို ကျွန်မ ကားရပ်ကွက်လပ်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့တယ်။ တနင်္လာနေ့ညက သူ ဆေးရုံက အပြန်မှာ ကျွတ်ကျန်ခဲ့တာ ဖြစ်မယ်"

တစ်ယောက်ယောက်က သည် လို ပြောလာလျှင် ပြောလာနိုင်သည် ။

သို့သော် သူမသည် ယင်းသို့ ဖိနပ်တစ်ဖက်မပါဘဲ ကားရပ်ကွက်လပ် ထဲ လျှောက်လာလျှင် ဖိနပ်မပါဘဲ ခြေထောက်မှ ခြေအိတ်တွင် ရေစိုပြီး ရွံ့ဗွက်တွေ ပေကျံလာရမည်မှာ သေချာသည် ။ သည် အချက်ကို ရဲတွေ က သတိပြုမိကောင်း ပြုမိနိုင်သည် ။ ထို့ကြောင့် ကားရပ်ကွက်လပ်ပြန်ပြီး ဖိနပ်ကို တွေ့အောင် ရှာရမည်။

သို့သော် ယခု လောလောဆယ် လုပ်စရာတွေ ကျန်သေးသည် ။

သူသည် အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့သည် ။ အခန်းတစ်နေရာရှိ ဖိ

နပ်ဗီရိုကို ဖွင့်သည် ။ ဗီရိုထဲတွင် မိန်းမစီး ဖိနပ်မျိုးစုံ ပြန့်ကျဲနေသည် ။  
အများ စုမှာ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်များ သာ ဖြစ်နေသည် ။ သည် လို ရာသီ၊ သ  
ည် လို အခြေအနေမျိုးတွင် သည် ဖိနပ်မျိုး စီးပေးလို့ လုံးဝ မဖြစ်။

ဆက်ရှာကြည့်တော့ ခုံနိမ့်ဖိနပ်တစ်ရန် တွေ့ရသည် ။ ပုံလည်း လှသ  
ည် ။ ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိန်းမတွေ စီးလေ့ရှိသော ဖိနပ်မျိုးပင် ဖြစ်သည် ။  
အများ ဆုံး တစ်ခါ နှစ်ခါလောက် စီးရသေးဟန် တူသည် ။

သူ တော်တော် ရင်အေးသွားသည် ။ ယင်းဖိနပ်တစ်ရန်ကို ယူပြီး ခု  
တင်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည် ။ လူသေအလောင်းမှ ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို ချွတ်  
လိုက်သည် ။ သူ ယူလာခဲ့သော ဖိနပ်ကို ပြန်စီးပေးလိုက်သည် ။ ညာဘ  
က် ခြေထောက်က နည်းနည်းကျပ်သည် ။ သို့သော် သူက အသာအယာ  
ချောသွင်းတော့ အဆင်ပြေသွားသည် ။

အလောင်းကောင်မှ ချွတ်ယူလိုက်သော ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို  
မိုးကာအင်္ကျီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည် ။ ထို့နောက်တော့ စောစောက  
ခေါက်ထားသော အလောင်းပတ် စောင်ကို ကောက်ယူပြီး ချိုင်းကြားထဲ  
ညှပ်ကာ အခန်းထဲမှ ခြေလှမ်းကျဲကျဲနှင့် ပြန်ထွက်လာခဲ့တော့သည် ။

\*\*\*

ဆေးရုံဝင်းထဲသို့ ကားမောင်းဝင်သွားချိန်တွင် မိုးနှင်းမှာ လုံးဝ  
စဲသွားပြီ။ သို့သော် လေက တဟူ့ဟူ့ တိုက်၍ အရိုးစိမ့်အောင် အေးလှ  
သည် ။

ကားကို ကွက်လပ်အစွန်အထိ မောင်းသွားပြီး တစ်နေရာတွင် ရပ်လို

က်သည် ။

အကယ်၍ လုံခြုံရေးအစောင့် ရောက် လာပြီး တစ်စုံတစ်ရာ မေးမြန်းခဲ့လျှင် ကလေးမီးဖွားခါနီး အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ဖုန်းဆက်ခေါ်၍ သွားတွေ့ခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ပြန်ပြောလိုက်မည်။ သည် အဖြေကို မကျေနပ်၍ နောက်ထပ် စစ်လား ဆေးလား လုပ်လာလျှင်တော့ ဖုန်းခေါ်သူမှာ တကယ့်အစစ်အမှန် မဟုတ်ဘဲ ဖုန်းသရဲ ဖြစ်သည် ဟု သာ အပြတ် ပိတ်ပြောလိုက်ရုံသာ ရှိတော့သည် ။

သို့သော် ပူစရာရှိလို့ သာ ပူရသော်လည်း သူလုပ်ရှားမှုကို မည်သူမျှ မမြင်ဖို့ က ပို၍ များ သည် ။ သူသည် ကွက်လပ်ထဲမှ ပန်းချီရိပ်များကို ခိုပြီး ခြေရာခံ လျှောက်နေရင်း အလောင်းထုတ်စဉ်က ကားရပ်ခဲ့သော ရုံးခန်းတံခါးနားအထိ လာခဲ့သည် ။ အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် ဖိနပ်တစ်ဖက်သည် အလောင်းကို ကားနောက်ခန်းထဲ သွင်းချိန်ထိ ကျွတ်ကျသွားနိုင်စရာ အကြောင်းရှိသည် ။ သူသည် နေရာအနှံ့ တရစပ် ရှာကြည့်သည် ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆေးရုံနားအထိ ရောက်လာသည် ။

သည် အချိန်တွင် လူနာဆောင် အားလုံးပင် မီးပိတ်ပြီး တိတ်ဆိတ်နေကြပြီ။

ဒုတိယထပ်မှ အလယ်ခန်း တံခါးပေါက်ကို ဖျတ်ခနဲ စောင်းကြည့်လိုက်သည် ။ လိုက်ကာကို ပြန်စေ့ထားပြီး တစ်ယောက်ယောက် ပြန်စေ့ထားလိုက်တာ ဖြစ်မည်။

ကိုယ်ကို ကုန်းပြီး ကျောက်ပြားခင်း လမ်းအတိုင်းပင် ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည် ။ တစ်ယောက် ယောက်ကများ သူ့ကို မြင်သွားပြီလား။ စိတ်ဓာတ်လည်း ကျလာမိသည် ။ ဒေါသလည်း ထွက်မိသည် ။ ချမ်းအေးခြင်းကိုပင် သတိမရနိုင်အောင်အထိ စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိသ

ည် ။

ဒီဖိနပ် ဘယ်မှာ များ ရှိပါလိမ့်။ ဒီဖိနပ်ကို တွေ့အောင် ရှာရမည်။  
တွေ့မှ ဖြစ်မည်။

ထိုအခိုက် လမ်းကွေ့ကို ချိုးပြီး ကွက်လပ်ထဲသို့ ကားတစ်စီး ဝင်လာ  
သည် ။ ပြီးတော့ ကားကို ပြန်ကွေ့ပြီး ပြန်မောင်းထွက်သွားသည် ။ ဧက  
န္တ အရေးပေါ်ဆောင်သို့ သွားရင်း မှားဝင်လာတာ ဖြစ်နိုင်သည် ။

သူ သည် နေရာမှ မြန်မြန် ပြန်ထွက်မှ ဖြစ်မည်။ ကြာကြာနေလျှင်  
အန္တရာယ်တွေ့နိုင်သည် ။ သူသည် ကိုယ်ကို ကုန်းနေရာမှ ပြန်ထလိုက်စ  
ဉ်တွင် ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးလဲသွားသည် ။

သူ့လက်တစ်ဖက်က ချောနေသော ကျောက်ပြားပေါ် လှမ်းထောက်  
လိုက်သည် ။

ကံကောင်းချင်တော့ သူ့လက်ဝါးက ဖိနပ်ပေါ် တည့်တည့်ကြီး  
သွားပြီး ထောက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည် ။ ဖိနပ်ကို ကမန်းကတန်း  
ကောက်ယူပြီး အိမ်သို့ ပြန်ရန် ကားဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး လျှော  
က်လာခဲ့သည် ။

\*\*\*

နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်အကြာ။

မိုးကားအင်္ကျီချွတ်ပြီး အင်္ကျီချိတ်တွင် ချိတ်လိုက်သည် ။ တံခါးနားမှ  
ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးထဲတွင် သူ့ရုပ်ကို ပြန်မြင်ရသည် ။ ရင်ထဲတွင် ထိ

တ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။

သူ့ဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီများမှာ ရေစိုပြီး စွန်းပေနေကြသည်။ ။ ဆံပင်က ဖွာလန်ကြနေသည်။ ။ လက်တွေမှာ လည်း ဗွက်တွေ ပေကျဲနေသည်။ ။ ပါးချောင် နားချောင်ကျပြီး မျက်လုံးတွေက ဟောက်ပက်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ။ ခုတစ်လော မရပ်မနား အလုပ်များ ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေကြောင့် သူ့ရုပ်ရည် သည် မျှ ကျသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

အပေါ်ထပ်သို့ ကမန်းကတန်း ပြေးတက်လာခဲ့ပြီးနောက် ရေမိုးချိုးကာ အဝတ်အစား လဲလိုက်သည်။ ။ အိပ်ချင်စိတ် လုံးဝ မရှိ။ ထမင်းဆာလွန်းသဖြင့် ဗိုက်ထဲက တကြုတ်ကြုတ် မြည်နေသည်။ ။

မီးဖိုခန်းထဲ ဆင်းလာခဲ့ပြီး ကြောင်အိမ်နှင့် ရေခဲသေတ္တာများကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ ။ အိမ်ဖော် ပြင်ဆင်ထားခဲ့သော စားစရာများကို အဆင်သင့် တွေ့ရသည်။ ။ စားစရာ လင်ပန်းကို ယူပြီး စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ ဝီစကီတစ်ခွက် မော့သောက်လိုက်၊ အမြည်းတစ်လုတ် စားလိုက်ဖြင့် ညဉ့်ဦးပိုင်းက အဖြစ်အပျက်များကို စားမြုံ့ပြန် တွေးတောနေလေသည်။ ။

သူသည် ပြက္ခဒိန်ကိုသာ မကြည့်မိလျှင် သည် သူငယ်မနှင့် လွဲသွားမည်မှာ သေချာသည်။ ။ သူမသည် သည် အရပ်မှ တစ်နေရာသို့ ထွက်သွားလျှင် သူ့အနေဖြင့် ဘာမျှ လုပ်၍ မရနိုင်တော့ချေ။ သူ့လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုလုံး ရေစုန်မျောသွားတော့မည်။

စာရေးစားပွဲကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ အလယ်အံ့ဆွဲကို ဖွင့်သည်။ ။

ထို့နောက် လျှို့ဝှက်အထူး ဖိုင်တွဲများ သိမ်းထားသော လျှို့ဝှက်အံ့ဆွဲ

ကို ဖွင့်သည် ။

မနီလာ ဖိုင်တွဲတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည် ။

ပြီးလျှင် ..

စာရွက်လွတ်တစ်ရွက် ယူပြီး နောက်ဆုံးမှတ်စုကို ဖြည့်စွက်ရေးသားသည် ။

ဖေဖော်ဝါရီ ၁၅ ရက်။

ည ၈:၄၀ အချိန်တွင် မိမိသည် ရုံးခန်းနောက်တံခါးကို ပိတ်နေစဉ် မှတ်တမ်းပါ လူနာသည် ဒေါက်တာဖူခီတိုထံမှ ပြန်လာသည် ။ မှတ်တမ်းပါ လူနာသည် မိမိထံသို့ လာပြီး သူမသည် မင်နီယာ ပိုလစ်မြို့သို့ ပြန်ကာ ဒေါက်တာ အင်မက်ဆလင်းထံတွင် မီးဖွားသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည် ။

မှတ်တမ်းပါ လူနာသည် ကြောက်စိတ်ဝေဒနာ စွဲကပ်နေသူ ဖြစ်သည် ။

မိမိက သူမအား အခန်းထဲသို့ ခေတ္တဝင်ရန် ဖိတ်ခေါ်သည် ။

မိမိအနေဖြင့် သူမအား ဘယ်နည်းနှင့်မျှ လက်လွှတ်မခံနိုင်။ မိမိသည် သူမအား ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ဖျောက်ဖျက်ရတော့မည်။ အလွန်တရာမှ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည် ။ သို့သော် မလုပ်အဖြစ် လုပ်ရခြင်း ဖြစ်သည် ။ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့။ သို့ဖြင့် မိမိက သူမအား အမောပြော ရေတစ်ခွက်သောက်ရန် တောင်းပန်ပြီးနောက် ဆိုင်ယာနိုက်အဆိပ်ဆေးနှင့် ဖျော်ထားသော ရေခွက်ကို သူမအား အတင်းသောက်ခိုင်းသည် ။ သူမသည် ၈:၅၁ နာရီတိတိတွင် သေဆုံးသွားသည် ။

သန္ဓေသား၏ သက်တမ်းမှာ ရက်သတ္တ ၂၆ ပတ် ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ ။

ဤသန္ဓေသားကို ခွဲထုတ်ခဲ့လျှင် အသက်ရှင်နိုင်မည်ဟု မိမိ ယုံကြည်သည်။ ။

ဤကြောင်းနှင့် ပတ်သက်သော ဆေးမှတ်တမ်း အပြည့်အစုံကို ဤမှတ်တမ်း ဖိုင်တွဲထဲတွင် အသေးစိတ် ရေးသားထားသည်။ ။

ဝက်စ်လိတ်ခ်ဆေးရုံ အုပ်ချုပ်ရေးရုံး၌ ရှိသော မှတ်တမ်းများကို ဖျက်ဆီးပစ်ပြီး ဤမှတ်တမ်းကို အစားထိုး ထားရှိမည် ဖြစ်သည်။ ။

လက်ထဲမှ ဖောင်တိန်ကို ပြန်ချလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် မှတ်တမ်းစာရွက်ကို စာအိတ်ထဲတွင် ထည့်လိုက်ပြီး ဖိုင်တွဲကို ချိတ်ပိတ်လိုက်သည်။ ။

ပြီးလျှင် နေရာမှ ထကာ နံရံကပ်စာအုပ်စင်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ စာအုပ်တစ်အုပ် နောက်မှ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ရာ နံရံကပ်တံခါး ပွင့်သွားသည်။ ။ ဤသည် မှာ လျှို့ဝှက်လုံခြုံခန်း ဖြစ်သည်။ ။ သူသည် ဖိုင်တွဲကို လုံခြုံခန်းထဲသို့ ခပ်မြန်မြန်ကလေး ထည့်လိုက်သည်။ ။ လုံခြုံခန်းထဲတွင် မှတ်တမ်းစာရွက် ထည့်ထားသော စာအိတ်များမှာ တော်တော်များ နေပြီ ဆိုသည် ကို သတိပြုလိုက် မိသည်။ ။ မှတ်တမ်းပါ အမျိုးသမီးများ ၏ နာမည်တွေကိုပင် သူက အလွတ်ရနေသည်။ ။

အယ်လစ်ဇဘက်ဘာကလေး၊ အန်နာဟိုရန်၊ မော်ရိန်းကရော်လီနှင့် လီနာအီဗန် စသော ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီးပေါင်း ခြောက်ဒါဇင်ပင် ကျော်နေလေပြီ။ ။

သူသည် လုံခြုံရေးခန်းကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ။

ထို့နောက် အပေါ်ရုံ အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲအိပ်လိုက်သ

ည် ။

မျက်စိကိုမှိတ်ပြီး သူ့လုပ်ရပ်များကို ပြန်လည် စဉ်းစားကြည့်သည် ။

လုပ်ငန်းတော့ ပြီးသွားပြီ။ သို့သော် ..

ကိုယ်နှင့် စိတ်ကတော့ တော်တော်ပင် နွမ်းနယ် ကျန်ရစ်သည် ။

လစ်ဟင်းချက်တွေများ ကျန်နေသေးလား၊ တစ်ခုခုများ မေ့ကျန်နေခဲ့တာ ရှိသေးသလား။

ဖိနပ်ကိစ္စ ကျန်သေးသည် ။

မနက်ဖြန်ညကျတော့ တစ်နေရာသွားပြီး ဖိနပ်တွေကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရမည်။

လွန်ခဲ့သော နာရီပိုင်းအတွင်းက ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်များ သည် သူ့စိတ်ကူးထဲတွင် ဂယက်ထနေဆဲ ဖြစ်သည် ။ ယင်းလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်နေစဉ်တုန်းက သူ့စိတ်သည် တည်ငြိမ်နေခဲ့သည် ။ ယခု လုပ်ငန်းပြီးဆုံးသွားသော အချိန်တွင် မူ သူ့စိတ်သည် ဂနာမငြိမ် ယောက်ယက်ခတ်လာခဲ့သည် ။

မနက်ဖြန်မနက် ဆေးရုံသွားတော့ လမ်းတွင် သူ့အဝတ်အစားများကို လျှော်ဖွပ်ရဦးမည်။ အိမ်ဖော် တီလဒါမှာ စပ်စုတတ်သူ မဟုတ်ပေမယ့် သူ့ဘောင်းဘီက ဗွက်တွေကို မြင်သွားနိုင်သည် ။ ပြီးတော့ အရှေ့ဘက်ဝင်း ဒုတိယထပ် အလယ်ခန်းမှ ဝေဒနာရှင် ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာကိုလည်း သိအောင် လုပ်ရဦးမည်။

အို .. ဒါတွေကို တွေးပူနေလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။

လောလောဆယ် အိပ်ဖို့ က ပိုအရေးကြီးတယ်။

သူသည် ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲအံ့ဆွဲကို ဖွင့်ပြီး အိပ်ဆေးပုလင်းကို ယူ  
လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ရေမပါဘဲ ဆေးတစ်လုံး မျိုချလိုက်သည်။ ။ အန  
ည်းဆုံး နှစ်နာရီလောက်တော့ အိပ်ပျော်သွားနိုင် လိမ့်မည်။

မျက်လုံးကို မှီတိထားလိုက်သည်။ ။ အိပ်ဆေးတန်ခိုး ပြလာမည့်  
အချိန်ကို စောင့်စားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ငါ့လုပ်ရပ်ကို ဘယ်သူမှ မသိပါ  
ဘူး။

လုံခြုံစိတ်ချရပါတယ်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖြေသိမ့်သည်။ ။

သို့သော် ဘယ်လိုပင် သူ့ကိုယ်သူ ဖြေသိမ့် ဖြေသိမ့် ..

သူ့လိပ်ပြာကတော့ သူ့ကို ခြောက်လှန့်နေဆဲပင်။

\*\*\*\*\*

(၃)

"မစ္စက်ဒီမေယိုအနေနဲ့ ဝန်မလေးရင် နောက်ဘက် ဝင်ပေါက်က ပြန်ထွက်တာ ပိုကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်။ အရှေ့ဘက် ဝင်ပေါက်မှာ နှင်းတွေ ခဲနေတယ်။ အလုပ်သမားတွေ ရှင်းဖို့ လုပ်နေကြတယ်။ နောက်ဘက် ဝင်ပေါက်မှာ ကားအဆင်သင့် စောင့်နေပါတယ်"

သူနာပြုဆရာမက ကက်သလင်းအား အိမ်ပြန်ခရီးအတွက် လမ်းညွှန်နေသည် ။

"အိမ်ကို ပြန်ရမယ်ဆိုရင် ပြတင်းပေါက်ကပဲ ခုန်ထွက်ရ ခုန်ထွက်ရ ကျွန်မက ဝန်မလေးပါဘူး ဆရာမ။ ဒါပေမဲ့ စနေနေ့မှာ ကျွန်မ ဆေးရုံ ပြန်လာရဦးမှာ ကိုတော့ တွေးပြီး ကြောက်မိတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ကျွန်မ သာမန် ခွဲစိတ်ကုသ ခံရမယ်"

"ဪ .. ဟုတ်လား"

သူနာပြုဆရာမက လူနာမှတ်တမ်းကတ်ပြားကို ကြည့်ရင်း ပြောသည် ။

"ဘာရောဂါပါလိမ့်"

"ကျွန်မမှာ အမေ့ဆီက ရတဲ့ အမွေရောဂါပဲ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ ရာသီလာတဲ့ အခါ အမြဲတမ်း သွေးသွန်တတ်တယ်"

"ဟုတ်တာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် ရှင့်သွေးတိုးနှုန်းက သိပ်ပြီး နည်းနေတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့ ။ ဒါက သာမန်ကိစ္စကလေးပါ။ ဒါနဲ့ ဘယ်ဆရာဝန်နဲ့ ကုမှာလဲ"

"ဒေါက်တာ ဟိုက်ဂလေ"

"ဪ .. သူက အတော်ဆုံး ဆရာဝန်ပဲ။ ဒီလိုဆို ရှင်က အနောက်ဘက်ဝင်းမှာ တက်ရလိမ့်မယ်။ သူ့လူနာတွေအားလုံး အဲဒီမှာပဲ ရှိကြတယ် ။ အဲဒီက လူနာဆောင်တွေက ဇိမ်ခံဟိုတယ်အတိုင်းပါပဲ။ ဒီမှာ တော့ ဒေါက်တာ ဟိုက်ဂလေက ထိပ်သီးဆရာဝန်ပါပဲ"

သူနာပြုဆရာမက လူနာမှတ်တမ်းကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး တော့မှ -

"ညက ရှင် သိပ်ပြီး အိပ်မပျော်ဘူး ထင်တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ လုံးဝ မပျော်သလောက်ပါဘဲ"

ကက်သလင်းက ဘလောက်အင်္ကျီကို ကြယ်သီးတပ်ရင်း နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့လိုက်သည် ။ အင်္ကျီမှာ သွေးတွေ ပေနေသည် ။ ပတ်တီးစည်းထားသော လက်ပေါ်တွင် အပေါ်အင်္ကျီ လက်မောင်းက တစ်နေသည် ။ သူနာပြုဆရာမက ကူဝတ်ပေးသည် ။

နံနက်ခင်းက မိုးသားတွေ ဆိုင်းပြီး အေးစိမ့်နေသည် ။ သည် ဖေဖော်ဝါရီလသည် သူမအတွက် ကုသိုလ်ကံ အဆိုးဆုံးလ ဟူ၍ လည်း ကက်သလင်း ယူဆမိသည် ။

ကားရပ်ထားသော ကွက်လပ်ဆီသို့ လျှောက်လာစဉ် သူမ တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည် ။ သူမသည် အိပ်မက်ဆိုးကို ပြန်လည် သတိရနေသည် ။

အငှားကားဆရာက ကားကို သူမဆီသို့ ဘီးလိုမ့်လာသည် ။ ဒူးဆစ်မှ ဒဏ်ရာကြောင့် ကားပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းတက်ရသည် ။ သူနာပြုဆရာမက ဖေးမပေးရသည် ။

ဆရာမအား နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကားတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည် ။ ကားဆရာက လီဗာကို နင်းလိုက်သည် ။

"ဘယ်သွားမှာ လဲ"

\*\*\*

ကက်သလင်း ကားနှင့်ထွက်သွားသည် ကို ဆေးရုံပေါ်မှ လူတစ်ယောက်က စောင့်ကြည့်နေသည် ။ သူသည် ကက်သလင်း တက်ခဲ့သော ဒုတိယထပ် အလယ်ခန်း ပြတင်းပေါက်မှ အသာချောင်း၍ ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည် ။ စားပွဲပေါ်တွင် သူနာပြုဆရာမ တင်ထားခဲ့သော လူနာမှတ်တမ်းသည် ထိုသူ၏ လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေသည် ။

ကက်သလင်း၊ အင်၊ ဒီမေယို

၁၀-၇၆းလိဒ်ဝေး၊ အက်ဘင်တန်။

အလုပ်လိပ်စာ - အစိုးရရှေ့နေရုံး။ ဗယ်လီကောင်းတီး။

ထိုလိပ်စာကို ဖတ်ပြီးနောက် သူသည် ကြောက်စိတ်ဝင်လာသလိုလို ခံစားလိုက်ရသည် ။

လူနာမှတ်တမ်းတွင် သူမအား အိပ်ဆေးပြင်းပြင်း တစ်လုံး ပေးထားကြောင်း ရေးသားထားသည် ။ သူမ၏ ဆေးဝါးကုသမှု

နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကို ဖော်ပြရာတွင် မည်သည့် ဆေးမျှ မှန်မှန်မ  
စား။ အိပ်ဆေးနှင့် စိတ်ငြိမ်ဆေးများကိုလည်း စားခဲ့သည် ဟု တွေ့ရသ  
ည် ။

ထို့ကြောင့် ယမန်နေ့ညက ပေးခဲ့သော အိပ်ဆေးသည် သူမအား  
တော်တော်လေး အစွမ်းပြခဲ့ လိမ့်မည်။ သို့သော် မှတ်တမ်းကို  
ဆက်ဖတ်ကြည့်သောအခါ သူမသည် နံနက် နှစ်နာရီအထိ မအိပ်သေး  
ဘဲ အိပ်ရာပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေပြီး စိတ်တိုနေသည် ။ အိပ်မက်ဆိုး  
တွေ မက်ကြောင်း ပြောပြသည် ဟု သူနာပြုဆရာမက မှတ်ချက်ရေး  
ထားသည် ကို တွေ့ရသည် ။

ပြတင်းလိုက်ကာကို ဘေးသို့ ဆွဲရပ်ထားသည် ။

ညတုန်းက သည် ပြတင်းပေါက်တွင် သူမ ရှိနေခဲ့မည်မှာ သေချာသ  
ည် ။

သူမ ဘာတွေ မြင်သွားသလဲ။

ဘယ်လို အတိုင်းအတာအထိ မြင်သွားသလဲ။

အကယ်၍ သူမသည် မသင်္ကာစရာ တစ်ခုခုကို မြင်သွားခဲ့လျှင် ဒါမှ  
မဟုတ် အိပ်မက်ဆိုး မက်တာပါဟု ထင်သည် ပဲ ထားဦးတော့၊ သူမ၏ မ  
သင်္ကာစိတ်ကို သူမ၏ အစိုးရရှေ့နေ ဟူသော အလုပ်အကိုင်က ဆွပေးနိုင်  
သည် ။

ထို့ကြောင့် သူ့အတွက် သူမသည် အန္တရာယ်ရှိသည် ။

သူမကို သည် အတိုင်းထား၍ မဖြစ်တော့။

\*\*\*\*\*

(၄)

နှစ်ယောက်သား ပခုံးချင်းထိကာ ၈၇ လမ်းမှ စားသောက်ဆိုင် စားပွဲတွင် ကော်ဖီ သောက်နေကြသည်။ ။ တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်ထားကြသည်။ ။

"မင်းကို ငါ သိပ်အောက်မေ့တယ် အချစ်ရယ်"

"ကျွန်မလည်း အတူတူပါပဲရှင်"

"ငါ့ကို အချိန်ကလေးတော့ နည်းနည်းပေးပါဦး ဂျန်းရယ်၊ ဒီကိစ္စကိုတို့ နှစ်ယောက် ဖြစ်အောင် လုပ်ကြမယ်။ ဖြစ်ကို ဖြစ်ရပါစေမယ်ကွယ်။ ကျိန်စေချင် ငါ ကျိန်ပြောပါ့မယ်"

ဂျန်းက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။ ။ သူက သူမကို တစောင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

သူမ၏ မျက်နှာသည် နေထိပန်းလို နွမ်းလျနေသည်။ ။

တကယ်တော့ သူ မပြတ်သားလို့ ယခုလို ပြဿနာ တက်နေရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ကတည်းက သည် ကိစ္စ ပြတ်ခဲ့ဖို့ ကောင်းသည်။ ။

ထိုစဉ်က သူသည် နယူးယောက်သို့ အလုပ်ပြောင်းခဲ့ရသည်။ ။

ထိုစဉ်ကပင် ဗင်ဂျီနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ပြတ်စဲခဲ့မည်ဆိုလျှင် ယခု

အချိန်တွင် အားလုံး ပြေလည် ချောမောနေပြီ။ အိမ်ထောင်သက် ဆယ်နှစ်တာ ကာလရောက်မှ ဗင်ဂျီက ကလေးလိုချင် လာသည် ။ ကလေးတစ်ယောက် ရပြီးမှ ပြတ်စဲကြမည်ဟု သူမက မေတ္တာရပ်ခံသည် ။

သူက သူမဆန္ဒကို လိုက်လျောမိခဲ့သည် ။ အမှန်ကတော့ အပြတ် ငြင်းပစ်ခဲ့ဖို့ ကောင်းသည် ။ ဟိုတုန်းက မပြတ်ခဲ့လို့ ယခုတော့ ရှုပ်နေရပြီ။ စိတ်ညစ်နေရပြီ။

ယခုဆို ဗင်ဂျီမှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီ။

သူ ခရီးမထွက်မီ ကလေးတွင် ပင် ဗင်ဂျီနှင့် အကြီးအကျယ် စကားများ ခဲ့ရသေးသည် ။

သည် အကြောင်းတွေကို ဂျန်းအား ဖွင့်ပြောလိုက်ရ ကောင်းမည်လား။

ဟင့်အင်း မကောင်း၊ မကောင်း။ လုံးဝ မကောင်း။

"ဒါနဲ့ မင်း တရုတ်ပြည်မှာ တော်တော် ပျော်ခဲ့ရဲ့ လား"

သူက ခေါင်းစဉ် ပြောင်းလိုက်သည် ။

သူမ မျက်နှာ လန်းလာသည် ။

"ဟာ .. သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းတာပဲ ခရစ်၊ ကျွန်မအဖို့ တော့ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံး ခရီးတစ်ခေါက်ပါပဲ"

သူမသည် ‘ပင်အမေရိကန်’ လေကြောင်းဌာနမှ လေယာဉ်မယ် ဖြစ်သည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက် သည် လွန်ခဲ့သော ခြောက်လခန့်က ဟာဝိုင်းယီတွင် တွေ့ဆုံပြီး ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြသည် ။ ဂျန်း၏ အလုပ်ဌာနက နယူးယောက်မှာ အခြေစိုက်သည် ။ သူမသည် မင်ဟက်တန် ရပ်ကွက်တွင်

င် အခြားလေယာဉ်မယ် နှစ်ယောက်နှင့်အတူ အခန်းပေါင်း ငှားနေသည်

။

မိန်းမနှင့် ယောက်ျား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မြင်မြင်ချင်း ချစ်တတ်ကြသည် ဆိုတာ တကယ်မှန်ပါကလား။ သူတို့ အဖို့ တော့ တကယ် မှန်ပါသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ပြည်ထောင်စု လေကြောင်းဌာနမှ ခရစ်နှင့် အလုပ်အတူ လေယာဉ်မှူး ဂျက်လိန်း၏ ပါတီပွဲတွင် စတင်တွေ့ခဲ့ကြသည် ။ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် မြင်လျှင်မြင်ချင်း တမ်းတမ်းစွဲ ချစ်မိခဲ့ကြသည် ။

ထိုစဉ်က သူ့မှာ မိန်းမရှိကြောင်း သူမအား အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောခဲ့သည် ။ ပြီးတော့ လက်ရှိ သူ၏ မင်နီယာ ပိုလစ်အခြေစိုက် ဌာနမှ နယူးယောက်သို့ ပြောင်းသောအခါတွင် သူမိန်းမကို ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ကွာရှင်းပြတ်စဲမည် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သူက ရိုးသားစွာပင် ပြောခဲ့သည် ။ သည် ကြားထဲ ဗင်ဂျီက သူမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကို ပြောပြလေသည် ။

သည် လိုဖြင့် ပြဿနာမှာ တစ်ရှုပ်မှ နှစ်ရှုပ် ဖြစ်လာခဲ့ရသည် ။

"ရှင် မနေ့ညက ပြန်ရောက်တာလား"

ဂျန်းက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည် ။

"ဟုတ်တယ်၊ ချီကာဂိုမှာ တို့ အင်ဂျင် ချွတ်ယွင်းသွားလို့ လေယာဉ်အစီအစဉ်တွေ ဖျက်လိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ တို့ အားလုံး ခဏ အိမ်ပြန်ခွင့် ရကြတယ်။ ညနေ ခြောက်နာရီလောက်မှာ ရောက်တာ။ ၅၇ လမ်းက ဟောလီးဒေး ဟိုတယ်မှာ ဝင်တည်းလိုက်ရတယ်"

"ရှင် ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ကို တန်းမပြန်တာလဲ"

"မပြန်တာက မင်းကို တွေ့ချင်လို့ ပေါ့။ မင်းနဲ့ မတွေ့ရတာ နှစ်ပတ်  
တောင် ရှိသွားပြီလေ။ မင်းကို ငါ သိပ်တွေ့ချင်နေတယ်။ တွေ့ကို တွေ့ရ  
မှ ဖြစ်မယ်။ ဗင်ဂျီက ငါ့ကို ဆယ့်တစ်နာရီ မထိုးမချင်း မမျှော်လင့်ပါဘူး  
။ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဂျန်းရယ်"

"ကျွန်မ တစ်ခုပြောပါရစေ ခရစ်၊ ကျွန်မ လက်တင်အမေရိက ဌာနခွဲ  
ကို ပြောင်းရွှေ့ဖို့ လျှောက်လွှာ တင်လိုက်ပြီဆိုတာ ရှင့်ကို ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ  
။ အဲဒါ အခု အမိန့်ကျ လာပြီ။ လာမယ့် အပတ်ဆိုရင် ကျွန်မ မီယာမီကို  
ပြောင်းရတော့မယ်"

"ဒါတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ အချစ်ရယ်၊ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်။  
မပြောင်းပါနဲ့ နော်"

"မပြောင်းလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒါဟာ တစ်ခုတည်းသော ထွက်ရပ်လမ်းပဲ။  
ဒီစကားကို ပြောရတာ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး ခရစ်ရယ်။ ဒါပေမဲ့  
အိမ်ထောင်သည် ယောက်ျားတစ်ယောက် အတွက် အသုံးတော်ခံ ဖြစ်ဖို့  
ဆိုတာ ကျွန်မရဲ့ ရည်မှန်းချက် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မဟာ လေလွင့်နီးပါး  
ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး"

"ဒါပေမဲ့ တို့ ဆက်ဆံရေးက ဖြူစင်ပါတယ်ကွယ်။ ဘယ်သူမှ အပြစ်  
မရှိပါဘူး။ ကံကြမ္မာက ဖန်ဆင်းပေးတဲ့ အဖြစ်မျိုးပါ"

"အဲဒါကို ဒီနေ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းက လက်ခံနိုင်ပါ့မလား။ ရှင်က ဒီစ  
ကားတွေကို ဖောင်လောက်အောင် ပြောပြီး နောက်တစ်နာရီအတွင်းမှာ  
ရှင့်မိန်းမနဲ့ အတူ အိပ်ရာဝင်တော့မယ်။ ကျွန်မပြောတာ မဟုတ်ဘူး  
လား။ ကျွန်မဟာ ဓမ္မဆရာတစ်ဦးရဲ့ သမီးဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့ ခရစ်။  
မိန်းမကြီး တန်းလန်းနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်။ ပြီးတော့  
အဲဒီယောက်ျားရဲ့ မိန်းမကလည်း ဆယ်နှစ်လောက် စောင့်ပြီးမှ ရလာတဲ့

ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ။ အဲဒီလို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ ချစ်နေပါတယ် ဆိုရင် ကျွန်မအဖေက ဘယ်လို ပြောမလဲ။ ဘယ်လို တုံ့ပြန်မလဲ။ ‘ဖေ ဖေ ဝမ်းသာပါတယ် သမီးရယ်’ လို့ ပြောပါ့မလား။ ရှင်ပဲ စဉ်းစားကြည့် ပါတော့"

သူမသည် ကော်ဖီခွက်ကို မော့သောက်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ဆက်ပြောပြန်သည် ။

"ပြီးတော့ ကျွန်မ တစ်ခု တွေးမိတယ်။ တကယ်လို့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မသာ မတွေ့ခဲ့ကြရင် ရှင်တို့ လင်မယား နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာပြဿနာမှ မပေါ်လာနိုင်ဘူးလို့ ကျွန်မ စဉ်းစားမိတယ်။ ရှင်တို့ လင်မယား စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ ရှေ့ခရီးကို ဆက်သွားနိုင်ကြမယ်။ အခုတော့ ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ ဗိမာန်လေးကို ကျွန်မက ဝင်ဖျက်သလို ဖြစ်နေပြီ။ ရှင့်စိတ်တွေလည်း ပြောင်းကုန်ပြီ။ ရှင်က ကိုယ်လေးလက်ဝန်နဲ့ ကိုယ့်မိန်းမအပေါ် စိတ်ရောက်နေရမယ့် အစား ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ သူစိမ်းတစ်ရံဆံ ကျွန်မအပေါ် စိတ်ရောက်နေရပြီ။ မကြာခင် မွေးလာတော့မယ့် ရှင့်ရင်သွေးကလေးကို ရှင် မချစ်ဘူးလား။ လင်နဲ့ မယား လျှာနဲ့ သွားပါ ခရစ်။ ကလေးမွေးလာရင် ရှင်တို့ နှစ်ယောက် အကြားမှာ ရှိနေတဲ့ တင်းမာမှုတွေ အားလုံး ပြေပျောက်သွားမှာ ပါ"

သူမက သူ့လက်ထဲမှ သူမ၏ လက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်ပြီးတော့ -

"ကျွန်မ အိမ်ပြန်တော့မယ် ခရစ်။ အဲဒါပဲ အားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ လေယာဉ်က ခရီးရှည်ကြီး ပြန်ခဲ့ရတာ။ ကျွန်မ သိပ်ပင်ပန်းနေတယ်။ ရှင်လည်း ရှင့်အိမ်ပြန်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ"

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည် ။ သူမက

သူနဖူးကို လက်ဝါးဖြင့် အသာအယာ ပွတ်လိုက်သည် ။ သူနဖူးပေါ်မှ  
သောကအရေး အကြောင်းများကို ပွတ်ချနေခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

"ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ပျော်ခဲ့ကြရတဲ့ အတိတ်က နေ့ရက်တွေကို  
တော့ တစ်သက် မမေ့နိုင်စရာ ပါပဲကွယ်။ ဒါနဲ့ ရှင့်ကြည့်ရတာ တော်  
တော် ခရီးပန်းနေသလိုပဲ ခရစ်"

သူက အားတင်းပြီး ပြုံးလိုက်သည် ။

"ညတုန်းက ကိုယ် ကောင်းကောင်း မအိပ်ခဲ့ရလို့ ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်  
ကိုယ်တော့ လက်မလျှော့သေးဘူး ဂျန်း။ ကိုယ် မိယာမီကို လိုက်ဖြစ်  
အောင် လိုက်လာဦးမယ်။ မင်းကို ချစ်လွန်းလို့ ပါ။ ကိုယ်ရောက်လာတဲ့  
အခါ ဘာမှ ပူပန်စရာ မရှိစေရတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ကို ယုံပါ အချစ်ရယ်။  
အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ်ဟာ မင်းတစ်ယောက်တည်းအတွက် လွတ်လပ်တဲ့  
လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီကွယ်"

\*\*\*\*\*

(၅)

ကက်သလင်းသည် အငှားကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ဆင်ဝင်လှေကားဆီသို့ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

သော့ခလောက်ထဲ သော့သွင်းပြီး တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

ယခုမှ ရင်ထဲ အေးသွားတော့သည်။ ။

"အိမ်ပြန်လာရတာ ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်ပါပဲ"

ဟု လည်း တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ။

သူမသည် ဆေးရုံတွင် တစ်ည အိပ်ခဲ့ရသည် ကို တစ်လလောက် ထင်မိသည်။ ။ ဧည့်ခန်းနှင့် လသာဆောင်တွင် စိုက်ထားသော ပန်းပင်များကို မြင်ရတော့ သည် အိမ်ကြီးသို့ သူမ ပထမဆုံးအကြိမ် လာရောက်ခဲ့စဉ်က ခံစားခဲ့ရသလို ခံစားမိရသည်။ ။

အာဖရိကန် ဝိုင်အိုလက် ပန်းအိုးတစ်လုံးကို ကောက်ကိုင်ပြီး အရွက်များကို နမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ စူးရှသော ရနံ့သည် နှာခေါင်းဝတွင် မွန်ထူသွားသည်။ ။

သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် တောင့်တင်းကာ နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်။ ။ မနက် အိပ်ရာထတုန်းက အခြေအနေထက်ပင် ပိုဆိုးသေးသလို ထင်ရသည်။ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာရသည် ကိုပင် ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်မိသည်။ ။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ဂျွန်ကို သတိရမိပြန်သည်။ ။ ခုနေအခါ ဂျွန်သာ အသက်ထင်ရှား ရှိခဲ့လျှင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိမ့်မလဲ။

အပေါ်ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှ ဆိုဖာခုံရှည်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။ မီးလင်းဖို စင်မြင့်ပေါ်မှ ဂျွန်၏ ပုံတူပန်းချီကားဆီသို့ မျက်လုံး ရောက်သွားသည်။ ။

ဂျွန် အန်ထော်နီ ဒီမေယို။

အင်ဆက်ခရိုင်တွင် အသက်အငယ်ဆုံး ရှေ့နေကလေး တစ်ဦး။

သူတို့ နှစ်ယောက် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည့် နေ့ကို ယနေ့တိုင် မှတ်မိနေသေး သည်။ ။ ထိုစဉ်က သူသည် ဆက်တန်ဟော ဥပဒေကျောင်းတွင် နှစ်နာမူ ဥပဒေအကြောင်းကို ပို့ချရန် ရောက်လာသည်။ ။ သင်တန်းပို့ချပြီးတော့ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများက သူ့ကို ဝိုင်းပြီး မေးမြန်းကြသည်။ ။

"တရားသူကြီးခင်ဗျား၊ 'ကောလင်းအမှု' မှာ အယူခံကို တရားရုံးချုပ်က ပယ်ချပစ်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။"

"တရားသူကြီးရှင်၊ 'ရိုက်ချားနှင့် ရိုက်ချားအမှု' မှာ တရားသူကြီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်မ သဘောတူပါတယ်။"

ထို့နောက် ကက်သလင်းက မေးလိုက်သည်။ ။

"တရားသူကြီးရှင်၊ 'ကစ်ပလင်အမှု'မှာ တရားသူကြီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်မ သဘောမတူပါဘူးလို့ ပြောချင်ပါတယ်။"

ရွှန်က ပြုံးလိုက်သည်။ ။

"အဲဒါ မင်းရဲ့ လူ့အခွင့်အရေး တစ်ရပ်ပါပဲ မစ္စ .."

"ကျွန်မနာမည် ကက်သလင်း၊ ကက်သလင်း ချာလာဟန်ပါ"

ထိုနေ့က သူတို့ နှစ်ယောက် ကော်ဖီ သွားသောက်ကြသည်။ နောက် တစ်နေ့ ညကျတော့ ရွှန်က သူမအား နယူးယောက်မြို့ထဲမှ မွန်ဆစ်ဂနာ စားသောက်ဆိုင် ခေါ်သွားပြီး ညစာ ထမင်းကျွေးသည်။ ။

သူတို့ စားပွဲသို့ တယောသမားတွေ ရောက်လာတော့ ရွှန်က 'ကျွန် တော့်အိပ်မက်ထဲမှာ မြို့တော် ဗီယင်နာ' သီချင်းကို ဆိုတီးခိုင်းသည်။ ။ သူ့ပါးစပ်ကလည်း အချို့စာသားများကို တိုးတိုးကလေး လိုက်ဆိုနေသ ည်။ သီချင်း ဆုံးသွားတော့ သူက မေးသည်။ ။

"မင်း ဗီယင်နာမြို့ကို ရောက်ဖူးသလား ကက်သလင်း"

"ကျွန်မ ကျောင်းလေ့လာရေး ခရီးနဲ့ ဘာမူဒါကို တစ်ခေါက် ရောက် ဖူးတာက လွဲပြီး ဘယ်မှ မရောက်ဖူးပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက မိုးကြီးလိုက် တာ မပြောပါနဲ့ တော့၊ လေးရက်လုံးလုံး ဆက်တိုက် ရွာတယ်"

"တစ်နေ့ကျတော့ မင်းကို ငါ နိုင်ငံခြား ခေါ်သွားပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ပ ထမဆုံးတော့ အီတလီကို ပြရမှာ ပဲ။ အင်မတန် လှတဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံပေါ့"

စားသောက်ပြီးတော့ သူက သူမအား အဆောင်အထိ လိုက်ပို့ပေးခဲ့ သည်။ ။

ကက်သလင်း ကားပေါ်မှ အဆင်းတွင် သူက ပြောလိုက်သည်။ ။

"မင်းရဲ့ မျက်လုံးပြာကလေးတွေက သိပ်ပြီး ချစ်စရာ ကောင်းတာပဲ။"

ငါ့အဖို့ တော့ ကြည့်လို့ မဝအောင်ပါဘဲ။ အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ် ကွာခြား  
တာဟာ ဘာမှ ပြဿနာမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ငါ ထင်မိတယ် ကက်သလင်း။  
မင်းကရော ဘယ်လို သဘောရသလဲဟင်"

ထိုနေ့မှ နောက် သုံးလမြောက်သောနေ့တွင် သူမ ဥပဒေကျောင်းမှ  
ဘွဲ့ရသည် ။

သူနှင့်လည်း လက်ထပ်လိုက်သည် ။

\*\*\*

သည် အိမ်ကြီးတွင် ဂျန် ကြီးပြင်းခဲ့သည် ။

သည် အိမ်ကြီးကို ဂျန်ထံမှ တစ်ဆင့် သူမ အမွေရခဲ့သည် ။

"ဒီအိမ်ကြီးကို ငါ သိပ်ပြီး သံယောဇဉ် ကြီးတယ် ကက်သလင်း။ ဒါ  
ပေမဲ့ အိမ်ကြီးက ကြီးလွန်းတော့ မင်းအနေနဲ့ ခပ်သေးသေး အိမ်တစ်  
လုံးလောက်တော့ လိုအပ်မယ် ထင်တယ်"

"ဒီမယ် အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်မဟာ ‘ကွင်းစံ’ မြို့က သုံးခန်းတွဲ တိုက်ခန်း  
မှ ၁ နေလာခဲ့ရတဲ့ လူပါ။ အိပ်ရတာကလည်း ဧည့်ခန်းထဲက ကွပ်ပျစ်  
လေးပေါ်မှာ ၊ ကျွန်မအနေနဲ့ ‘ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်မှု’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို  
အဘိဓာန်စာအုပ်ထဲမှာ ပဲ ကြည့်ယူရမလို ဘဝမျိုးပါ။ ကျွန်မ ဒီအိမ်ကြီး  
ကို တကယ်ချစ်တယ် အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဘယ်မှ မပြောင်းပါရစေနဲ့ နော်"

"ဒီစကား ကြားရတာ အစ်ကိုကြီး ဝမ်းသာပါတယ် ကလေးရယ်"

သည် လိုနှင့် သူတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ငုံထားမတ

တ် ချစ်ခဲ့ကြသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ အချစ်ဆုံး လင်မယားလည်း ဖြစ်၍ အချစ်ဆုံး မိတ်ဆွေများ လည်း ဖြစ်ခဲ့ကြသည် ။ တစ်ခါတွင် သူမ က လင်တော်မောင်အား သူမ မကြာခဏ မက်လေ့ရှိသော အိပ်မက်ဆိုး အကြောင်းကို ပြောပြသည် ။

"ကျွန်မဟာ ညညကျ မကောင်းတဲ့ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မြင်မက်တတ် တယ် အစ်ကိုကြီးရယ်။ အဲဒီလို အိပ်မက်တွေ မက်တော့ မကောင်းဆိုးဝါးလို အော်ဟစ်ပြီး လန့်နိုးလာတတ်ပါတယ်။ ဒီအကျင့် ဟာ ကျွန်မ ဖေဖေ ဆုံးပြီးကတည်းက စခဲ့တာပဲ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ ရှစ်နှစ်သမီးပဲ ရှိသေးတယ်။ ဖေဖေဟာ ပထမအကြိမ် နှလုံးရောဂါ ဖြစ်လို့ ဆေးရုံတက်ရတယ်။ မကြာခင်မှာ ပဲ ရောဂါကောင်းသွားပါတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဖြစ်တော့ ဆေးရုံ ပြန်တက်ရတယ်။ တစ်နေ့တော့ ရောဂါဖောက် လာပြီး သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို အဆက် မပြတ် နှိပ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အခန်းထဲ ဘယ်သူမှ ဝင်မလာကြဘူး။ တော်တော်ကြီး ကြာတော့မှ သူနာပြုဆရာမ တစ်ယောက် ရောက်လာ တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဖေဖေက အသက်မရှိတော့ပါဘူး။"

"အဲဒီအချိန်ကစပြီး မင်းက အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့ ။"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်က စခဲ့တာပါပဲ။ ဖေဖေခမျာ ဆေးရုံပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း အသက်ပျောက် သွားခဲ့ရတာကို လူတွေက ကြင်နာစိတ်နဲ့ သတိရတိုင်း ခဏ ခဏ ပြောကြပါတယ်။ ဒီအဖြစ်ကို ကျွန်မဟာ တစ်သက် မမေ့နိုင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မ စိတ်ထဲ စွဲသွား သလိုပါပဲ။ ကျွန်မဟာ အိပ်မက်မက်တဲ့ အခါ ဆေးရုံပေါ်မှာ တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက်ပြီး ဖေဖေကိုပဲ လျှောက်ရှာနေတယ်။ ကျွန်မ မျက်မှန်းတ

နံးမိတဲ့ လူတွေရဲ့ မျက်နှာကို ကြောင်ပြီး စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ သူတို့က ဆေးရုံ ခုတင်ပေါ်မှာ စန့်စန့်ကြီး အိပ်ပျော်နေကြတယ်။

တစ်ခါတလေ ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ မျက်နှာကို တွေ့ရတယ်။ တစ်ခါတလေ တော့လည်း ဆွေမျိုးတွေ၊ အို .. အစုံပါပဲ။ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ သူစိမ်းတွေရဲ့ မျက်နှာကိုတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ တစ်ခါမှ မမြင်ရပါဘူး။ ဖေဖေဟာ ကျွန်မကို သိပ်ချစ်တယ်။ ကျွန်မကို သူ သိပ်တွေ့ချင်မှာ ပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မ သူနာပြုဆရာမ တစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။ သူ့ဆီ ကမန်းကတန်း ပြေးသွားပြီး ..

ကျွန်မ ဖေဖေ ဘယ်မှာ လဲ၊ ဖေဖေ ဘယ်မှာ လဲ ဆိုပြီး မေးလိုက်တယ်။ ဆရာမက ပြုံးပြီး ဘာပြန်ပြောသလဲ ဆိုတော့ 'အို .. မင်းဖေဖေလား ၊ သူက မရှိတော့ဘူးလေ။ သူ သေသွားပြီ သမီးရဲ့ ။ လူတွေက တစ်နေ့တော့ အားလုံး သေကြရမှာ ပဲ သမီး။ မင်းလည်း တစ်နေ့ကျတော့ ဆေးရုံမှာ ပဲ သေရမှာ ပေါ့' ဆိုပြီး ပြန်ပြောတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်"

"အင်း .. မင်းအဖြစ်က တကယ့် သနားစရာ ပါပဲလားကွယ်"

"အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီအဖြစ်မျိုးကို ဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ စိတ်ထဲက မောင်းထုတ်ပစ်ရမယ် ဆိုတာ ကျွန်မ သဘောပေါက်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆေးရုံတက်ရမယ့် အဖြစ်ကိုတော့ ကျွန်မ အရိုးစိမ့်အောင် ကြောက်မိတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်"

"ဒီအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကွယ်၊ အဲဒီစိတ်တွေ ကင်းရှင်းသွားအောင် အစ်ကိုကြီး ကူညီပါ့မယ်။ အရေးကြီးတာကတော့ ဒီအကြောင်း လုံးဝ မတွေးမိအောင် ကြိုးစားနေဖို့ ပါပဲ"

"ကျွန်မဟာ ဖေဖေကို သိပ်ပြီး ချစ်ပါတယ်။ ဖေဖေကလည်း ကျွန်မ ဆိုရင် အသည်းစွဲပါပဲ။ အစ်မကြီး မော်လီက ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီး ဆို

တော့ သူရည်းစား ဘီလ်နဲ့ ပဲ တစ်တွဲတည်း တွဲနေတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေ သေသွားပေမယ့် သူက ကျွန်မလောက် မခံစားရတာပေါ့။ ဖေဖေသာ သက်ဆိုးရှည်ခဲ့ရင် ကျွန်မ ဘွဲ့ယူတာကိုလည်း မြင်သွားရမှာ ပါပဲ။ ဖေဖေရှိတုန်းက သားအဖနှစ်ယောက် ညစာ အတူထွက်စားကြတာကို ကျွန်မ ခဏခဏ သတိရနေမိတယ်"

"ကဲ .. ဒါတွေ တွေးပြီး ပူမနေပါနဲ့ တော့။ မင်းစိတ်ထဲ စွဲနေတဲ့ အဲဒီ ပူဆွေးစိတ်တွေကို ငါ ဆွဲနုတ်ပေးမယ်၊ ဟုတ်လား"

"ကောင်းပါပြီတဲ့ တရားသူကြီးမင်းရှင်"

နှစ်ယောက်သား ကြည်နူးစွာ ရယ်လိုက်ကြသည် ။

\*\*\*

ကြင်စဦး ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦး အီတလီသို့ ပျားရည်ဆမ်း ခရီးထွက်ပြီး အနံ့အပြား လျှောက်လည်ခဲ့ကြသည် ။ ထိုစဉ်က ဂျွန်မှာ အင်ဆက်ခရိုင်တွင် တရားသူကြီး တစ်ဦးအဖြစ် အမှုထမ်းနေပြီး ကက်သလင်းက ဗယ်လီခရိုင် တရားသူကြီး ရုံးတွင် စာရေးမ ဝင်လုပ်နေသည် ။

ခွက်ရက်စေ့တော့ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြသည် ။

နောက်တစ်လအကြာတွင် ဂျွန် ဆေးရုံတက်ရသည် ။ တစ်ညအိပ်စမ်းသပ် စစ်ဆေးမှုအတွက် ဆိုပြီး ဆေးရုံတက်ခဲ့သော်လည်း နောက်ထပ် ဆင့်ပွား စမ်းသပ်မှုအတွက် ဆေးရုံတွင် သုံးရက်တိတိ နေခဲ့ရသည် ။

တစ်ညနေ ကက်သလင်း ဆေးရုံသွားတော့ ဂျွန်က ဓာတ်လှေကားမှ

စောင့်နေသည်။ သူ့ရုပ်သွင်က အနီရောင် ဆေးရုံဝတ်ကြီးနှင့် တစ်မျိုး ခုံ  
ညားနေသလို ထင်ရသည်။

သို့သော် သူ့မျက်နှာပေါ်က အပြုံးကတော့ နှမ်းလှသော အပြုံး။

ကက်သလင်းက သူ့အနီးသို့ အပြေးကလေး လျှောက်သွားသည်။

သူက ခရီးရောက်မဆိုက် အမင်္ဂလာသတင်းကို တဲ့ တိုးကြီး ဆီးပြော  
လိုက်သည်။

"တို့ တွေ လှလှကြီး ဒုက္ခတွေ့ကြပြီကွယ်"

သူမက ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ သူ့အခန်းထဲ ဝင်လိုက်လာခဲ့သည်။

"ရောဂါက အသည်းကင်ဆာတဲ့ ၊ နှစ်ဖက်စလုံးမှာ အမြစ်တွယ်နေပြီ  
၊ ငါတော့ ဆေးလိပ် မသောက်ရတော့ဘူး"

နှစ်ယောက်သား မချီပြီး ပြီးလိုက်ကြသည်။

သည် လိုနှင့် ..

အသက် ၃၈ နှစ်ပင် မပြည့်တတ်သေးသော အင်ဆက်ခရိုင် အထက်  
တန်း တရားသူကြီး၊ နယူးဂျာစီ ပြည်နယ် ရှေ့နေများ အသင်း ဥက္ကဋ္ဌ  
ဟောင်း ဂျန်အန်ထော်နီ ဒီမေယိုမှာ နောက်ခြောက်လ အကြာတွင် ကင်  
ဆာရောဂါဖြင့် သေဆုံးစေဟူသော သေမင်း၏ စီရင်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခံ  
လိုက်ရလေသည်။

သူ့အဖို့ အာမခံလည်း မရ။ အယူခံပိုင်ခွင့်လည်း လုံးဝ မရှိပါပေ။

သို့သော် သူက ဆေးရုံတွင် ဆက်နေဖို့ လုံးဝ စိတ်မကူး။

"သေရတော့မယ့် အတူတူ အလုပ်လုပ်ရင်း သေတာက ပိုကောင်းပါ

တယ်။ ငါ့ကို ကတိတစ်ခုတော့ ပေးပါ။ မင်းအနေနဲ့ သင့်တော်တဲ့ ယောက်ျားတွေ့ရင် နောက်အိမ်ထောင် ထပ်ပြုပါမယ် ဆိုတဲ့ ကတိကိုတော့ ပေးစေချင်တယ်ကွယ်"

"တစ်နေ့နေ့တော့ ဖြစ်ချင် ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ လွယ်တော့ မလွယ်ပါဘူး"

"ဒီစကား ကြားရတာ အစ်ကိုကြီး ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်။ ဒီကြားထဲမှာ တို့ နှစ်ယောက် ပျော်ပျော်ပဲ နေသွားကြတာပေါ့နော်"

\*\*\*

သူတို့ နှစ်ယောက်အတွက် ပျော်ရမည့် ရက်များကို လက်ချိုးရေတွက်၍ ရနေပြီ ဖြစ်သည့် အချိန်မှာ နှစ်ယောက်သား ပျော်ပျော်ပင် နေနေကြသည်။ တစ်နေ့တော့ သူသည် ရုံးမှ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ‘အချိန်တော့ ရောက်ပြီ ထင်တယ်ကွယ်’ ဟု ပြောလာသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကင်ဆာမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့သွားပြီ။

နာကျင်မှုကလည်း တစ်ချိန်ထက် တစ်ချိန် ဆိုးရွားလာသည်။

သို့ဖြင့် ဆေးရုံတက်လိုက်ရသည်။ ကက်သလင်းသည် အိပ်မက်ဆိုး ပြန်မက်လာပြန်သည်။ ရက်ခြားလိုလို မက်လာသည်။ ဂျန်သည် ဆေးရုံတွင် သုံးလေးရက်လောက် ဓာတ်ကင်ပြီး ပြန်ဆင်းလာသည်။

ကက်သလင်းက သူ့ကို အချိန်ပြည့် ပြုစုနိုင်အောင် အလုပ်မှ နုတ်ထွက်

က်လိုက်သည် ။

"ဖလော်ရီဒါက မင်းအမေ ခေါ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ နို့  
မဟုတ်ရင် မင်းတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေလိမ့်မယ်"

"နေပါစေ၊ ကျွန်မ မပျင်းပါဘူး။ ကောလိပ် မသွားခင်အထိ ကျွန်မ  
မေမေနဲ့ အတူနေခဲ့တာပဲ။ ဒါလောက်ဆို တော်ပါပြီ။ ပြီးတော့ မေမေက  
ဖလော်ရီဒါ ပြည်နယ်ကို သိပ်ချစ်တာ။ ဒီကို လာချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။"

"ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းပြီလေ။ မော်လီနဲ့ ဘီလ်တို့ လင်မယား နီးနီး  
နားနားမှာ ရှိတာ ဝမ်းသာစရာပါပဲ။ ငါ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင်လည်း သူ  
တို့ က မင်းကို စောင့်ရှောက်ကြမှာ ပေါ့။ မင်းကလည်း ကလေးတွေနဲ့  
နေရတာ ပျော်တယ် မဟုတ်လား။"

မော်လီ၏ ခင်ပွန်း ဘီလ်ကနေဒီမှာ အရိုးကုဆရာဝန် ဖြစ်သည် ။ သူ  
တို့ တွင် သားသမီး ခြောက်ယောက် ရှိသည် ။ ကက်သလင်းနှင့် ဂျွန်တို့  
လက်ထပ်သည့်နေ့က ‘ကျွန်တော်တို့ လင်မယားက ကလေးခုနစ်ယောက်  
အထိ မွေးမှာ ဗျ’ ဟူ၍ ဂျွန်က ကြွားခဲ့သေးသည် ။

ဂျွန်သည် ရောဂါသည်းလာသဖြင့် ဆေးရုံတက်ရပြန်သည် ။ သူ့ရော  
ဂါက ကျွမ်းနေပြီ။ လူလည်း အလွန်အားနည်းနေပြီ။ သို့ပေမဲ့ သူက ဇနီး  
သည် အား စကားတွေ အဆက်မပြတ် တတွတ်တွတ် ပြောနေသည် ။  
နောက်ဆုံး မေ့မြောသွားတော့မှ သူ့ပါးစပ် ပိတ်သွားတော့သည် ။

သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက အိမ်မှာ ပင် ခေါင်းချရလိမ့်မည်ဟု မျှော်  
လင့်ခဲ့ကြသည် ။

သို့သော် ထိုည၌ပင် ဂျွန်သည် ဆေးရုံတွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည် ။

နောက်တစ်ပတ်တွင် ကက်သလင်းသည် အစိုးရ ရှေ့နေရုံးသို့ လက်

ထောက် အစိုးရ ရှေ့နေအဖြစ် ခန့်ထားရန် လျှောက်လွှာ တင်လိုက်သည် ။ ချက်ချင်းပင် အလုပ်ရသည် ။ သူမ၏ စိတ်ကူး မှန်သွားသည် ။ အစိုးရ ရှေ့နေရုံးတွင် အစဉ်အဆက် အမှုထမ်း နည်းလာခဲ့သဖြင့် သူမအဖို့ လက်မလည်နိုင်အောင် အလုပ်တွေ ပုံနေသည် ။ ခင်ပွန်းဆုံး၍ စိတ်ညစ်နေဖို့ အချိန်မရတော့ဘဲ အလုပ်ထဲတွင် သာ စိတ်ရောက်နေတော့သည် ။

တစ်နည်းအားဖြင့် သူမအတွက် အလုပ်သည် သာ အကောင်းဆုံးဆေးနည်း ဖြစ်နေသည် ။ တစ်ကြိမ်ထက် တစ်ကြိမ် ခက်ခဲသော အမှုကြီးများကို ကိုင် လာပြီး စိတ်ကို တခြားမရောက်အောင် စူးစိုက်ထားနိုင်ခဲ့သည် ။ သူမသည် မိမိဘဝကို ဖျက်ဆီးနိုင်သော သောကစိတ်ကို တိုက်ခိုက်ရင်း တစ်ဖက်ကလည်း လူသားတိုင်းအား ဘဝပျက်စေနိုင်သော မတရားမှုများကို တိုက်ခိုက်နေရသည် ဟု ထင်မိသည် ။ ယင်းသို့ ဖြစ်ရသည့် အတွက်လည်း မိမိကိုယ်မိမိ ကျေနပ်မိသည် ။

သူမသည် ဂျန်ထံမှ အမွေရလိုက်သော အိမ်ကြီးတွင် ပင် ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့သည် ။

ဂျန်ကလည်း သေတမ်းစာတွင် သူမအတွက် ထိုက်ထိုက်တန်တန် အတွင်း၊ အပြင် ပစ္စည်းတွေ အမွေပေးထားခဲ့လေသည် ။

သို့သော် တစ်နှစ်လျှင် ဝင်ငွေ နှစ်သောင်းနှစ်ထောင်ရှိသော ၂၈ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေး တစ်ယောက် အနေဖြင့် ငါးကျယ်သော ခြံကြီးထဲက နှစ်သိန်းခွဲတန် အိမ်ကြီးထဲတွင် တစ်ကိုယ်တည်း နေနေရတာက တော့ မသင့်လျော်လှဟု သူမက ထင်မိသည် ။ မော်လီနှင့် ဘီလ်တို့ ကလည်း သည် အိမ်ကြီးကို ရောင်းပစ်ရန် အမြဲလိုလိုပင် တိုက်တွန်းနေသည် ။

"ဒီအတိုင်းသာ နေနေရင် မင်းအနေနဲ့ ဂျန်ကို အမြဲတမ်း

သတိရနေမှာ ပဲ။ အဲဒီလိုဆိုရင် ဘာအလုပ်မှ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး "

ဟူ၍ ဘီလ်က ပြောခဲ့ဖူးသည် ။

ယခုတော့ ဘီလ်၏ စကား မှန်လေပြီ။

\*\*\*

ကက်သလင်းသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည် ။

မော်လီထံ ဖုန်းဆက်လျှင် ကောင်းမည်။ ယမန်နေ့ညက သူမဆီ မော်လီက ဖုန်းဆက်ချင် ဆက်နိုင်သည် ။ ယင်းသို့ ဆက်၍ သူမထံမှ စကားပြန်မရတာကို မော်လီက ဝမ်းသာနေလိမ့်မည်။ ကက်သလင်းတော့ သူ့အဆက် တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ချိန်းတွေ့နေပြီဟု သူမက ထင်ကောင်း ထင်လိမ့်မည်။ ကက်သလင်းအနေဖြင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မြန်မြန်ဆန်ဆန် လက်ထပ်လိုက်တာက အကောင်းဆုံးဟု မော်လီက ယုံကြည်သည် ။

သူမ၏ အင်္ကျီတွင် သွေးစွန်းနေသည် ကို သတိပြုမိလေသည် ။ မော်လီထံ ဖုန်းဆက်ပြီးတော့မှ သူ့ကို စောင့်ရင်း ရေမိုးချိုးပြီး အဝတ်လဲရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။

နံရံပေါ်မှ မှန်ထဲသို့ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ သူမ၏ ညာဘက် မျက်လုံးအောက်တွင် ညိုမည်းနေသော ဒဏ်ရာကို တွေ့ရသည် ။ အသားအရေကလည်း ဖြူရော်ရော် ဖြစ်နေသည် ။

"ဆေးခန်းသွားပြဦးမှ ပဲ" ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ။

သူမက တယ်လီဖုန်း ကောက်ကိုင်ရန် လက်လှမ်းလိုက်စဉ်တွင် ပင် တယ်လီဖုန်း မြည်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ။ ‘မော်လီဆီက ဖြစ်မှာ ပဲ’ ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ ။

သို့သော် မော်လီ မဟုတ်။ မူခင်းဆရာဝန် ရစ်ချတ်ကာရိုး ဖြစ်နေသည်။ ။

"ဟဲလို .. ကက်သလင်း၊ မင်းအကြောင်း ငါ ခုပဲ သတိရလို့ ဆက်တာ ။ ဘယ်လိုလဲ။ ဒဏ်ရာတွေ ဘာတွေ ဘယ်လိုနေသေးလဲ"

"အို .. မများ ပါဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါး ထိခိုက်ပွန်းရှုကလေးပါ။ ကားက လမ်းချော်သွားပြီး သစ်ပင် ဝင်တိုက်မိတာ"

"ဒါနဲ့ ဘယ်အချိန်က ဖြစ်တာလဲ"

"ညဆယ်နာရီလောက် ရှိမယ် ထင်ပါတယ်။ ရုံးကအပြန်မှာ ဖြစ်တာ ။ မနက်ကျတော့ အချိန်မီ ရုံးတင်နိုင်အောင် အချိန်ပို လုပ်နေလို့ နောက် ကျသွားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ အားလုံး အခြေအနေ ကောင်းသွားပါပြီ"

"မင်းကို ဘယ်သူ လာခေါ်သလဲ၊ မော်လီ လာခေါ်တာလား"

" မဟုတ်ဘူး ၊ သူ အခုထိ ဘာမှ မသိသေးဘူး။ ကျွန်မ အငှားကားနဲ့ ပြန်လာခဲ့တာ"

"အင်း .. မင်းကတော့ အမြဲတမ်း တစ်ကိုယ်တော် သူရဲကောင်း လုပ် နေတာပဲနော်။ မင်း ငါ့ဆီ ဘာလို့ ဖုန်းမဆက်တာလဲ၊ ဟင် .."

ကက်သလင်းက သဲ့သဲ့ကလေး ရယ်လိုက်သည်။ ။

ရစ်ချတ်၏ လေသံထဲတွင် မြှောက်ပင့်သံနှင့် အကျပ်ကိုင်သံ ရောနေ

သည် ။

ရစ်ချတ်နှင့် မော်လီ၏ ယောက်ျား ဘီလ်တို့ မှာ အလွန်ရင်းနှီးသည့် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည် ။ ဂျွန် ဆုံးပြီးကတည်းက ကက်သလင်းနှင့် ရစ်ချတ်တို့ အား မော်လီတို့ လင်မယားက အိမ်သို့ ဖိတ်ပြီး မကြာခဏ ထမင်းကျွေးခဲ့သည် ။ သို့ပေမဲ့ အလုပ် အတူတူ တွဲလုပ်ရသော လုပ်ဖော် တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ချင်သဖြင့် ကက်သလင်းက ခပ်မှန်မှန်ပင် နေခဲ့သည် ။

ထို့ကြောင့်လည်း ရစ်ချတ်၏ မေးခွန်းကို သူမကလည်း နောက်နောက် ပြောင်ပြောင်ပင် ပြန်ဖြေလိုက်သည် ။

"နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်မ သစ်ပင်နဲ့ ဝင်တိုက်တဲ့ အခါ ရှင့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပါ့မယ်"

ရစ်ချတ်က စကားကို လွှဲပြောလိုက်သည် ။

"ဒီလိုဆို မင်း တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်လောက်တော့ အနားယူဦးမှာ ပေါ့"

"ဟင့်အင်း .. မနားပါဘူး၊ ကျွန်မ အခုပဲ မော်လီဆီ ဖုန်းဆက်မလို့ လုပ်နေတာ။ သူနဲ့ အတူ နေ့လယ်စာ ကမန်းကတန်း စားပြီးတော့ ရုံးတန်းသွားမယ်။ အရေးတကြီး လုပ်စရာ အမှုတွဲတွေက အနည်းဆုံး ဆယ်ခုလောက် ရှိတယ်။ ပြီးတော့ သောကြာနေ့ကျရင်လည်း အရေးကြီးတဲ့ အမှုတစ်ခု စွဲချက်တင်စရာ ရှိနေတယ်"

"ကောင်းပြီလေ၊ မင်းကို ထပ်ပြောနေလို့ လည်း ဘာမှ ထူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမှာ ငါ့ဆီ ဖုန်းလာနေတယ်။ ငါးနာရီခွဲလောက်မှာ မင်း ရုံးဘက် ငါလှည့်ဝင်ခဲ့မယ်။ တစ်နေရာသွားပြီး တစ်ခုခု သောက်ကြတာပေါ့"

ကက်သလင်းက စကားပြန်မပြောနိုင်မီ သူက ဖုန်းပြန်ချသွားသည် ။

ကက်သလင်းသည် မော်လီ၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့်လိုက်သည်။ ။

မော်လီ၏ အသံ တုန်နေသည်။ ။

"ကက်သလင်း .. ညည်း ဟိုသတင်း ကြားပြီးပြီပေါ့"

"ဘာသတင်းလဲ"

"ညည်းတို့ ဌာနက လူတွေတောင် အဲဒီရောက်နေကြပြီပဲ"

"ဘယ်ကို ရောက်နေကြတာလဲ"

"တို့ အိမ်ဘေးက အိမ်ကိုပေါ့၊ ခရစ်တို့ အိမ်ကို ပြောတာ၊ သူတို့ လင်မယား မနှစ်က နွေရာသီက ပြောင်းလာကြတာ။ သူ့မျှာ သနားစရာပဲ ညီမရယ်။ သူ တစ်ညအိပ် လေယာဉ်မောင်းတာက ပြန်လာတော့ သူမိန်းမ ဗင်ဂျီကို အလောင်းပဲ တွေ့ရတော့တယ်။ ဗင်ဂျီက သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွား တာတဲ့ ။ သူ့ဗိုက်ထဲမှာ ကိုယ်ဝန်ကလည်း ခြောက်လသားတောင် ရှိပြီတဲ့ ကွယ်။ မမတော့ ဒီအကြောင်း ကြားရတာ ကြက်သီးတောင် ထမိတယ် ညီမရယ်"

ခရစ်နှင့် ဗင်ဂျီ၊ သူတို့ လင်မယားကို မော်လီတို့ နှစ်သစ်ကူး ပါတီပွဲတွင် ကက်သလင်း တွေ့ဖူးသည်။ ။ ဗင်ဂျီမှာ ရုပ်ရည် အလွန် ချောမောသူကလေး ဖြစ်သည်။ ။ ခရစ်ကလည်း အလွန် ရုပ်ဖြောင့်တဲ့ လေယာဉ်မှူး။ ။

"ဒီလောက် ကလေးလိုချင်နေတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်က ကိုယ်ဝန်ကြီးတန်းလန်းနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ဘာလို့ သတ်သေရတာလဲ ညီမရယ်"

မော်လီ၏ အသံက တုန်ယင်နေသလို ကက်သလင်း တစ်ကိုယ်လုံး  
လည်း ထုံကျဉ်သွားသည်။ ။ ချက်ချင်းပင် ယမန်နေ့က အိပ်မက်ဆိုးကို ပြန်လည် သတိရမိသည်။ ။ ဆေးရုံ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်ခဲ့ရသော လူသေမျက်နှာကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာမိသည်။ ။

ဟုတ်ပါပြီ။ သူ့မျက်နှာမှ သူ့မျက်နှာ အစစ်။

ဗင်ဂျီ၏ မျက်နှာအစစ် ..။

\*\*\*\*\*

ရစ်ချတ်ကာရီးသည် စမ်းချောင်း လမ်းကြားထဲမှ ရဲကားတွေ ကြားတွင် ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ။ ခရစ်တို့ လင်မယားသည် မော်လီတို့ လင်မယားနှင့် အိမ်နီးချင်းများ ဖြစ်ကြောင်း သိရတော့ သူ့အနေဖြင့် အတော်ကလေး တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ ။

ရစ်ချတ်က စိန့်ဗင်းဆင့် ဆေးရုံတွင် အလုပ်သင် ဆရာဝန်အဖြစ် အမှုထမ်းနေစဉ် ဘီလ်ကနေဒီက လက်ထောက်ဆရာဝန် ဖြစ်နေပြီ။ နောက်ပိုင်းတွင် ရစ်ချတ်က တရားဥပဒေဆိုင်ရာ ဆေးပညာကို အထူးသင်ယူပြီး ဘီလ်က အရိုးကု ဆေးပညာကို အထူးသင်ယူခဲ့သည်။ ။

ပထမတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ သာမန် အသိအကျွမ်းမျှလောက်သာ ဖြစ်ခဲ့ကြသော်လည်း နောင်အခါ တရားခွင်တွင် ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ အတွက် သက်သေလိုက်ရင်း မကြာခဏ တွေ့ဆုံ လာကြရာမှ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။ ။

သည် လိုနှင့် နှစ်ယောက်သား မကြာခဏ ဂေါက်ရိုက်ကြသည်။ ။ ရစ်ချတ်က ဂေါက်ရိုက်ရာမှ အပြန်တွင် ဘီလ်တို့ အိမ်၌ တစ်ထောက်နားပြီး အရက်သောက် အပန်းဖြေတတ်သည်။ ။

ရစ်ချတ်သည် မော်လီ၏ ညီမ ကက်သလင်း ဒီမေယိုအား အစိုးရရှေ့နေရုံးတွင် စတင်တွေ့ဆုံ ပြီး မြင်မြင်ချင်းပင် စွဲလမ်းမိရသည်။ ။ က

ကံသလင်းမှာ ရုပ်ရည်ချောမော လှပသော လက်ထောက် ရှေ့နေမက  
လေး တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူမသည် အိုင်းရစ်သွေးပါသူ ဖြစ်၍ အသားအ  
ရေက သံလွင်ရောင် ပြေးနေသည်။ ဆံပင်က နက်မှောင် အိစက်နေပြီး  
မျက်လုံးက အပြာရောင်။

ရစ်ချတ်က သူမအား အခွင့်သင့်တိုင်း အပြင်ထွက်လည်ရန် ခေါ်လေ့  
ရှိသည်။ သို့သော် ကံသလင်းက အမြဲလိုလို ငြင်းဆန်သည်။  
ထို့ကြောင့်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် သူက သူမအား စွဲစွဲလမ်းလမ်း မထား  
တော့ဘဲ ခပ်မှန်မှန်ပင် နေခဲ့သည်။ တကယ်တော့ သူ့အနေဖြင့် ဆန္ဒရှိ  
လျှင် အလှပဂေး မိန်းကလေးတွေကို ခေါင်းခေါက်ရွေးပြီး တွဲချင်သလို  
တွဲနိုင်သော အခြေအနေ ရှိသူဖြစ်သည်။

သို့ပေမဲ့ မော်လီတို့ လင်မယားနှင့် ကလေးတွေက  
ကံသလင်းအကြောင်းကို ပါးစပ်ဖျား တင်ပြီး မကြာခဏ ချီးကျူးခန်း  
ဖွင့်ကြတာ ကြားရဖန် များ တော့ ရစ်ချတ်က ကံသလင်းအပေါ် စိတ်  
ဝင်စား လာပြန်သည်။ အထူးသဖြင့် ဆုံးသွားသော လင်ယောက်ျားအ  
ပေါ် စွဲလမ်းစိတ် မကုန်နိုင်သော သူမ၏ စိတ်ထားကို ရစ်ချတ်က အ  
တော်ကလေး လေးစားမိသည်။

သည် လိုနှင့် မော်လီတို့ ၏ ပါတီများ တွင် ကံသလင်းနှင့်  
ကြိုကြား ကြိုကြား ဆုံလာရသော အခါ ကံသလင်းအပေါ် မိမိ ထင်  
တာထက်ပို၍ စွဲလမ်းမိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိလာခဲ့ရသည်။

ရစ်ချတ်သည် သူ့အတွေးကို သူ ပြန်လည် သတိရပြီး မလုံမလဲ ဖြစ်  
သွားမိသည်။

ယခု သည် နေရာသို့ သူ ရောက်လာသည် မှာ ကံသလင်း  
အကြောင်း စဉ်းစားရန် ရောက်လာခြင်း မဟုတ်။ မိမိ၏ အလုပ်တာဝန်

နှင့် ရောက်လာခြင်းသာ ဖြစ်သည် ။ အသက်သုံးဆယ် အရွယ် ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိန်းမတစ်ယောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတာကို စစ်ဆေးရန် ရောက်လာ ခြင်းသာ ဖြစ်သည် ။

သူသည် မှုခင်းဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ဖြစ်၍ ဗင်ဂျီလူးဝစ်အနေဖြင့် ဘာကြောင့် သတ်သေရသည် ဟူသော အကြောင်းရင်းကို ရှာဖွေရန် ရောက်လာခြင်းသာ ဖြစ်သည် ။ သူသည် သူမအား ရင်ခွဲရုံသို့ ပို့ပြီး ခွဲစိတ်ကြည့်ရမည် ဖြစ်သည် ။ သူမ ဗိုက်ထဲတွင် ခြောက်လသား ကိုယ်ဝန်ရှိကြောင်း တွေးမိသောအခါ ကျောထဲက စိမ့်သွားသလိုပင် ခံစားလိုက်မိသည် ။ သူ့တစ်သက်တွင် သည် ဖြစ်ရပ်မျိုးကို သည် တစ်ကြိမ်သာ ကြုံဖူးသေးသည် ။

မိခင်မေတ္တာ ဆိုတာ ရှိမှ ရှိသေးရဲ့ လား။

သူက ကွယ်လွန်သူ ဗင်ဂျီအပေါ် အတော်ကလေး မကျေမနပ် ဖြစ်မိသည် ။

ရဲသားတစ်ယောက်က ရစ်ချတ်အား ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည် ။

ဧည့်ခန်းမှာ လသာဆောင်၏ လက်ဝဲဘက်တွင် ရှိသည် ။ ဆိုဖာခုံရှည်ပေါ်တွင် လေယာဉ်မှူး ဝတ်စုံနှင့် လူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည် ။ သူသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ လက်ချောင်းများကို ဆုပ်လိုက်၊ ဖြန့်လိုက်ဖြင့် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသည် ။

သူ့ရပ်သွင်သည် နွမ်းနယ် ဖြူရော်နေသည် ။ ရစ်ချတ်က ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြင့် အတော်ကလေး သနားသွားမိသည် ။

သူနှင့် နောက်မှ စကားပြောဦးမည်ဟု တွေးလိုက်မိသည် ။

"ဘယ်က သွားရမှာ လဲ"

ရစ်ချတ်က ရဲသားကို မေးလိုက်သည်။ ။

"ဒီဘက် ကြွပါ ဆရာ"

ရဲသားက အိမ်နောက်ပိုင်းသို့ မေးထိုးပြရင်း ပြောသည်။ ။

"ဒီတည့်တည့်သွားရင် မီးဖိုခန်းရှိတယ် ဆရာ၊ ညာဘက်မှာ က အိပ်ခန်း သုံးခန်း၊ သူက အိပ်ခန်းမကြီးထဲမှာ "

ရစ်ချတ်က ခပ်မြန်မြန်ကလေး လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ လူသေမှု တပ်ခွဲတာဝန်ခံ ချာလီနုဂျင်အား မီးဖိုခန်းထဲတွင် တွေ့ရသည်။ ။ နှစ်ယောက်သား ခေါင်းညိတ်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ကြ သည်။ ။

"ဘယ်လို တွေ့ရသလဲ"

ရစ်ချတ်က မေးလိုက်သည်။ ။

"ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် အရင်ကြည့်ပါဦး၊ ပြီးတော့မှ ပြောကြတာပေါ့"

\*\*\*

အသက်ရှိစဉ်တုန်းက ဗင်ဂျီလူးဝစ်အား ယောက်ျားတိုင်းလိုလို ငေးကြည့်ခဲ့ရသည်။ ။

ယခု အသက်မရှိတော့သော ဗင်ဂျီကတော့ ဘယ်လိုမှ ကြည့်လို့ မရတော့။ ။

အသုဘ ဆိုသည့်အတိုင်း တကယ်ပင် ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်ကြီး ပေါက်နေပြီ

သူမ၏ ရှည်လျားသော ရွှေရောင်ဆံပင်မှာ တောက်ပြောင်မှု လုံးဝ မရှိတော့။ ရွှံ့ရောင်လို မွဲပြာ ခြောက်ကပ်နေပြီ။ မျက်နှာကလည်း တွန့် လိမ်ပြီး ပုံပျက်နေပြီ။ ခြေတွေ၊ လက်တွေက သစ်သားချောင်းလို မာ တောင့်နေကြပြီ။

သူမ၏ အပေါ်အင်္ကျီကို ကြယ်သီး တပ်ထားသည် ။ ကိုယ်ဝန်ကြောင့် ဗိုက်စူနေပြီး အင်္ကျီ အောက်နားမှာ ဒူးဆစ်အပေါ် တက်နေသည် ။ ခြေ ထောက်များ ရောင်နေသည် ။ ညာဘက်ဖိနပ်မှာ တင်းကျပ်ပြီး နှုတ်ခမ်း စောင်းများက ခြေခုံအသားထဲ မြုပ်ဝင်နေသည် ။

ရစ်ချတ်က သူမ၏ လက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်မြှောက် ကြည့်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ပြန်ချလိုက်သည် ။ သူမ၏ ပါးစပ်တစ်ဝိုက်တွင် အဆိပ်ရည် လောင်ကျွမ်းထားသော ဒဏ်ရာများကို ရစ်ချတ်က စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့ လာကြည့်ရှုသည် ။

ချာလီက သူ့ဘေးနားသို့ ကပ် လာပြီး -

"ဘယ်လောက် ကြာပြီ ထင်သလဲ"

"ဆယ့်နှစ်နာရီနဲ့ ဆယ့်ငါးနာရီအကြား ရှိလိမ့်မယ်လို့ ခန့်မှန်းရတာပဲ ။ သူ့ကြည့်ရတာ တော်တော်ကလေးတောင် မာတောင့်နေပြီ"

အပေါ်အင်္ကျီလည်း ဝတ်ထားသည် ။ ဖိနပ်လည်း စီးထားသည် ။ သူ တစ်နေရာက အိမ်ကို ပြန်ရောက်ခါးလား။ ဒါမှ မဟုတ် အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်နေတုန်း ဖြစ်တာလား။ ရုတ်တရက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေရလော က်အောင် ဘာပြဿနာများ ကြုံနေရလို့ လဲ။ ဖန်ခွက်ကိုလည်း ဘေးမှာ ချလို ။

ရစ်ချတ်က ငုံ့ပြီး ဖန်ခွက်ကို နမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ စူးရှသော ဆိုင်

ယာနိုက် အဆိပ်နဲ့ မွန်ထူသွားသည်။ ။ ၁၉၇၉ ခုနှစ်က ဂိုင်ယာနာနိုင်ငံမှ ဘာသာရေး အယောင်ဆောင် ဂျင်ဂျုန်းနှင့် သူ့တပည့်ပေါင်း ၉၀၀ ကျော် တို့ သည် သည် အဆိပ်ရည်မျိုးကိုပင် သောက်ပြီး အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်သေသွားခဲ့ကြသည်။ ။

"စာတွေ ဘာတွေ ရေးထားခဲ့သေးလား"

ချာလီက ခေါင်းခါပြသည်။ ။

"ဘာစာမှ မတွေ့ဘူး၊ ဘာမှ မတွေ့ဘူး။ လေယာဉ်မှူးနဲ့ လက်ထပ် တာ ဆယ်နှစ်ရှိပြီ။ သူ အခု ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတယ်။ တော်တော် စိတ် ထိခိုက်နေပုံ ရတယ်။ မင်နီယာပိုလစ်က ဒီကို ပြောင်းလာတာ တစ်နှစ် လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အမျိုးသမီးက သိပ်ပြီး ကလေးလိုချင်တယ်။ နောက်ဆုံး ကိုယ်ဝန်ရှိလာတော့ ဝမ်းသာလုံး ဆို့မတတ် ဖြစ်နေတယ်။ ကလေးထိန်းခန်းကိုလည်း ကျကျနန ပြင်ဆင်တယ်။ တစ်ချိန်လုံး က လေးအကြောင်းကိုပဲ တစ်ပြောတည်း ပြောနေတယ်"

"ဒါနဲ့ တောင်များ ကလေးကိုရော သူ့ကိုယ်သူပါ သတ်လိုက်ရသတဲ့ လား"

"သူ့ယောက်ျား အပြောအရတော့ သူဟာ မကြာခင်က စိတ်ဖောက်ချ င်လာတယ်လို့ ပြောတယ်။ ကလေး ပျက်စီးသွားမှာ ကို သိပ်ပြီး စိုးရိမ် နေတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ကလေးမွေးရမှာ ကိုလည်း တွေးပြီး ကြော က်နေတယ်။ ကြည့်ရတာကတော့ သူ့ဗိုက်ထဲက ကလေးဟာ မွေးရိုးမွေး စဉ် မမွေးဘဲ အန္တရာယ်တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ကို ဖြစ်လာလိမ့်မယ် ဆိုပြီး စိုး ရိမ်နေတယ် ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်"

"ဒီတော့ ကလေးမွေးရမှာ ကြောက်လို့ ၊ ဒါမှ မဟုတ် ကလေးပျက်စီး သွားမှာ ကြောက်လို့ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်လိုက်တယ် ဆိုပါတော့"

ရစ်ချတ်၏ လေသံတွင် သံသယရိပ် ပါနေသည် ။

"ဒါနဲ့ ဖိလစ် ပါလာသလား"

ဖိလစ်မှာ အစိုးရရှေ့နေရုံး၊ လူသေမှု တပ်ခွဲမှ ဝါရင့်အမှုထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်သည် ။

"သူ အနီးအနားက အိမ်တွေ လိုက်ပြီး စုံစမ်းနေတယ်"

"အလောင်းကို ဘယ်သူ စတွေ့သလဲ"

"သူ့ယောက်ျားတွေ့တယ်၊ သူက လေယာဉ်မောင်းရာက ပြန်ရောက် ရောက်ချင်း တွေ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ လူနာတင်ကား ခေါ်ပြီး ရဲကို ဖုန်းဆက် တယ်"

ရစ်ချတ်က ဗင်ဂျီ၏ ပါးစပ်မှ အဆိပ်ရည် လောင်းထားသော ဒဏ်ရာ များကို စိုက်ကြည့်နေသည် ။

"အဆိပ်ရည်ကို ကမန်းကတန်း မော့သောက်လိုက်ပုံ ရတယ်"

သူက စဉ်းစဉ်းစားစားဟန်ဖြင့် ပြောသည် ။

"ဒါမှ မဟုတ် ပြန်ထွေးပစ်မလို့ သွေးရှူးသွေးတန်း ကြိုးစားခဲ့ပုံရတယ်။ သူ့ယောက်ျားနဲ့ စကားပြောကြည့်ရအောင်၊ ဒီခေါ်လို့ ဖြစ်မလား"

"ဖြစ်ပါတယ်"

ချာလီက ရဲသားကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည် ။ ရဲသားက အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည် ။

မကြာမီတွင် ပင် ခရစ္စတိုဖာလူးဝစ် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည် ။ သူ သည် သောက ပရိဒေဝဒဏ် ကို အတော်ကလေး ခံစားနေပုံရသည် ။ အ သားအရေက ပြာနှမ်းနှမ်း ဖြစ်နေသည် ။ နဖူးတွင် လည်း ချွေးပြန်နေသ

ည် ။

သူသည် ရုပ်အင်္ကျီကို ကြယ်သီးများ ဖွင့်ထားပြီး လည်စည်းကိုလည်း လျှော့ချထားသည် ။ လက်နှစ်ဖက်ကိုမူ ဘောင်းဘီဘေးအိတ်ထဲ နှိုက်ထားသည် ။

ရစ်ချတ်က သူ့ကို အကဲခတ်လိုက်သည် ။

သူသည် တကယ်ပင် စိတ်သောက ရောက်နေပုံရသည် ။ သို့သော် တစ်ခုခု ထူးခြားနေသလို ထင်ရသည် ။ ယင်းအချက်မှာ တခြား မဟုတ်ပေ ။ သူသည် ဘဝပျက်သွားရသော လူတစ်ယောက်နှင့် မတူခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

ရစ်ချတ်သည် သည် ဖြစ်ရပ်မျိုးတွေကို အကြိမ်ကြိမ် မြင်ဖူးခဲ့သည် ။ တချို့က သေသူအတွက် လုံးဝ မပူသလို မတုန်မလှုပ် ငုတ်တုတ်ကြီး ငိုနေကြသည် ။ အချို့ကတော့ အလောင်းကို ဖက်ပြီး ပဋ္ဌာမြေလူး သွေးရှူး သွေးတန်း အော်ဟစ်ငိုကြွေးကြသည် ။ တချို့ကတော့ သင်္ခါရသဘောကို တရားနှင့် ဖြေပြီး စိတ်ကို ငြိမ်အောင် ထိန်းထားနိုင်ကြသည် ။

တစ်ခါက လင်မယားနှစ်ယောက် ဈေးဝယ်သွားရင်း သေနတ်ပစ်ခံခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို သတိရမိသည် ။ ကားပေါ်မှ အဆင်းတွင် ဇနီးဖြစ်သူအား သေနတ်မှန်ပြီး ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားသည် ။ အချင်းဖြစ်ပွားရာသို့ ရစ်ချတ် ရောက်သွားသောအခါ ယောက်ျားဖြစ်သူ လူငယ်က ဇနီးအလောင်းကို ရင်ခွင်မှာ ပွေ့ပိုက်ထားသည် ကို တွေ့ရသည် ။ ထိုလူငယ်သည် ရင်ထဲတွင် မချီအောင် ပူလောင်ပြီး ပါးစပ်မှ လည်း အသက်မရှိတော့သော ဇနီးသည် အား စကားတွေ တတွတ်တွတ် ပြောနေသည် ။

ယခု ခရစ္စတိုဖာလူးဝစ်၏ အဖြစ်ကို အဆိုပါ လူငယ်၏ အဖြစ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိသည် ။ ခရစ္စတိုဖာသည် အသေဆိုးဖြင့် မယားသေ၍ အ

သည်းကွဲအောင် ခံစားနေရသူတစ်ဦး လုံးဝ မဟုတ်ကြောင်း ရစ်ချတ်က အတွေ့အကြုံအရ အတပ်ပြောနိုင်သည်။ ။

ချာလီက ခရစ္စတိုဖာလူးဝစ်အား စတင် မေးမြန်းသည်။ ။

"ကပ္ပတိန်လူးဝစ်၊ ဒီဖြစ်ရပ်ဟာ ခင်ဗျားအတွက် အတော်ကြီးကို စိတ်ထိခိုက်စရာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ တာဝန်အရ မို့ မေးမဖြစ်လို့ မေးရတာ ခွင့်လွှတ်စေချင် ပါတယ်"

"အခု မေးမှာ လား"

လူးဝစ်က သဘောမကျသလို ပြန်မေးလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုပဲ မေးရမှာ ပါ။ သိပ်မကြာပါဘူး။ ခင်ဗျားမိန်းမနဲ့ ခင်ဗျားတို့ နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့တာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ"

"လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ညကပါ။ ကျွန်တော်က လေယာဉ်နဲ့ ခရီးထွက်နေရပါတယ်"

"ခင်ဗျား ဘယ်အချိန် အိမ်ပြန်ရောက်သလဲ"

"လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်ကပါ"

"အဲဒီနှစ်ရက်အတွင်းမှာ ခင်ဗျားနဲ့ သူနဲ့ ဘာတွေ ပြောခဲ့ကြသလဲ"

"ဘာမှ မပြောခဲ့ကြပါဘူး"

"ခင်ဗျား ခရီးထွက်သွားချိန်မှာ ခင်ဗျားမိန်းမရဲ့ စိတ်ဓာတ်အခြေအနေ ဘယ်လို ရှိသလဲ"

"ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ"

"အဲဒါက ကျွန်တော့်ကို ပြောတာ။ အခု ထပ်ပြီး ဒေါက်တာ ရစ်ချတ်က ရိုးရိုးကို ပြောပြပါဦး"

"ဗင်ဂျီ စိတ်သောက ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ကလေး ပျက်ကျလိမ့်မယ်လို့ စိတ်စွဲနေတယ်"

"ခင်ဗျားကရော အဲဒီလို ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား"

"မထင်ပါဘူး၊ အမှန်က သူ့ဗိုက်ထဲမှာ ရေတွေ ထည့်ထားသလို သိပ်ပြီး တင်းနေတာပါ။ အဲဒါအတွက် ဆေးတွေလည်း အဆင်သင့် ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ်ဝန်သည် တွေရဲ့ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်လို့ ပဲ နားလည်ထားတယ်"

"ဒီကိစ္စကို သူ့ရဲ့ သားဖွားဆရာဝန်နဲ့ တိုင်ပင်သေးသလား"

"မတိုင်ပင်ပါဘူး"

"ကဲ ဒီလိုဆိုရင် ဒီအခန်းထဲ လျှောက်ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဘာတွေများ သံသယတွေ့ရသလဲ။ ဒါက မခက်ပါဘူး။ ခင်ဗျား ဇနီးအလောင်းကို ကြည့်ပြီး သံသယဖြစ်စရာ တစ်ခုခု ရှိ၊ မရှိ ရှာကြည့်စေချင်တယ်။ ဥပမာ ဖန်ခွက် ဆိုပါတော့၊ ဒီဖန်ခွက်ဟာ ဒီအိမ်က ဖန်ခွက် ဟုတ်ရဲ့ လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

ထို့နောက် သူသည် ဇနီးသည် ၏ အလောင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည် ။

ချာလီနှင့် ရစ်ချတ်တို့ က မျက်လုံးကိုယ်စီ မှေးပြီး သူ့အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ်နေကြသည် ။

"ဘာမှ မတွေ့ရပါဘူး၊ ထူးခြားတာ ဘာမှ မတွေ့ရပါဘူး"

ခရစ်က တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်သည် ။

ချာလီ၏ အမူအရာသည် တက်ကြွလာသည် ။

"ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပါပြီ။ ကျွန်တော်ပဲ ခေါ်လိုက်ပါ့မယ်။ သူ့မိ  
ဘတွေကို ခေါ်မလို့ ပါ။ ဒီအကြောင်း သိရင် သူတို့ ရင်ကွဲကြလိမ့်မယ်။  
အခုပဲ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ့မယ်"

ခရစ္စတိုဖာ ပြန်ထွက်သွားသောအခါ -

ချာလီနှင့် ရစ်ချတ်တို့ က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်  
လိုက်ကြသည်။ ။

"ကျွန်တော်တို့ မသိသေးတာတစ်ခု သူ သိထားတယ်ဗျ"

ဟု ချာလီက ပြောလိုက်သည်။ ။

ရစ်ချတ်က ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံလိုက်ပြီး -

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ သဘောရတယ်"

ထို့နောက် နှစ်ယောက်စလုံး ခုတင်ပေါ်မှ အလောင်းကောင်သို့ မျက်  
နှာမူလိုက်ကြသည်။ ။

\*\*\*\*\*

(၇)

ကက်သလင်းက သူမ၏ ကား လမ်းချော်သွားပြီး ဆေးရုံတွင် တစ်ည အိပ်ခဲ့ရကြောင်း တယ်လီဖုန်း ပြန်မချခင် မော်လီအား ပြောပြလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းတွင် သူမအိမ်သို့ လာရောက်ပြီး နေ့လယ်စာ စားရန်လည်း ဖိတ်သည်။ ။

သို့သော် မော်လီက သူမ၏ ၁၂ နှစ်အရွယ် သမီးကြီး ဂျင်နီဖာနှင့် ခြောက်နှစ်အရွယ် အမြွှာပူး ကလေးနှစ်ယောက်မှာ တုပ်ကွေးဖြစ်ရာမှ နာလန်ထခါစ ရှိသေး၍ ကက်သလင်းအား သူမ၏ ကားနှင့် လာခေါ်ပြီး သူမ၏ အိမ်တွင် ပင် နေ့လယ်စာ စားရန် ပြန်ဖိတ်သည်။ ။

သို့ဖြင့် ကက်သလင်းသည် မော်လီအလာကို စောင့်ရင်း ကမန်းကတန်း ရေချိုးရသည်။ ။ ပွသယောင်းနေသော ဆံပင်များကိုလည်း ညာဘက်လက်ကို အသုံးပြုပြီး ခေါင်းလျှော်ပစ်လိုက်သည်။ ။ ရေချိုးပြီးတော့ ထူထူထဲထဲ သိုးမွေးဆွယ်တာနှင့် သက္ကလတ် ဂါဝန်အင်္ကျီများကို ဝတ်သည်။ ။ အနီရောင် ဆွယ်တာကြောင့် သူမ၏ မျက်နှာတွင် နှင်းဆီသွေး ပါလာသလို ထင်ရသည်။ ။ သူမသည် ရေချိုးနေစဉ်နှင့် အဝတ်အစားလဲနေစဉ် တစ်ချိန်လုံး လွန်ခဲ့သော ညက အိပ်မက်ဆိုးကို ပြန်လည် စဉ်းစားနေမိခဲ့သည်။ ။

ပြတင်းပေါက်မှ မြင်လိုက်တာဟာ တကယ့်အဖြစ်မှန်လား၊ အိပ်မက်

များ ဖြစ်နေသလား။ ညတုန်းက မြင်ကွင်းကို သူမ၏ စိတ်မျက်စိထဲတွင် ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပြန်လည် မြင်ယောင်လာသည် ။ မျက်စိအစုံကို မှီ တ်ထားလိုက်မိသည် ။

မြင်ကွင်းကတော့ တကယ့်ဖြစ်ရပ်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည် ။ ကားနောက်ခန်း မီးလင်းသွားချိန်တွင် အလောင်းကောင်၏ ပြူးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးများ ၊ ရှည်လျားသော ဆံပင်နှင့် ပေါ်လွင်သော မျက်ခုံးမွေးများကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လိုက်ရသည် ။

သည် အကြောင်းကို မော်လီအား ပြောပြလိုက်ရ ကောင်းမည်လား။ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး။ ပြောပေမယ့် မော်လီက ယုံချင်မှ ယုံမှာ ။ တစ်လောလေးကပင် မော်လီက သူမ၏ ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ သတိပေးခဲ့သေးသည် ။

"ကက်သလင်း၊ ညည်းကိုယ်ညည်း မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်စမ်းပါဦး။ အသားအရေတွေလည်း ဖြူရော်ရော်နဲ့ ။ လူရုပ်ကို မပေါက်ဘူး။ ညည်း ဒီအတိုင်းသာ အလုပ်ကို မနားတမ်း လုပ်နေရင် တစ်နေ့ ညည်း ဒုက္ခတွေ့လိမ့်မယ်။ ဒီမှာ ကက်သလင်း၊ ညည်းဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ပဲ ရှိသေးတယ် ဆိုတာလည်း သတိရဦးမှ ပေါ့။ ကောင်းကောင်း အနားယူပြီး ကိုယ့်အလှကိုယ် မွေးထားစမ်းပါ ညီမရယ်"

အပြင်ဘက်မှ ကားဟွန်းသံ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြားလိုက်ရသည် ။

မော်လီသည် သူမ၏ စတေရှင်ဝက်ဂွန်း ကားဟောင်းလေးကို မောင်းပြီး ဝင်လာသည် ။ ကက်သလင်းက ခြေထောက် ထော့နင်း ထော့နင်းနှင့် အိမ်ရှေ့တံခါးကို ခပ်သုတ်သုတ်လေး လျှောက်လာခဲ့သည် ။

မော်လီကပင် တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ညီမဖြစ်သူအား ပွေ့ဖက်ကာ နမ်း

ရုပ်လိုက်သည်။ ။

မော်လီက ကက်သလင်းအား ခဏ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ -

"ဟင် .. ကြည့်စမ်း၊ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း။ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ညီမရယ်။ ဒါနဲ့ ဘယ်နေရာတွေများ ထိခိုက်သွားသေးသလဲဟင်"

"အို .. သိပ်မများ ပါဘူး မမရယ်၊ အပေါ်ယံလေးတင်ပါ။ အမှန်ဆိုရင် အသက်တောင် သေနိုင်တဲ့ အဖြစ်ပါ"

သူမသည် အစ်မဖြစ်သူကို မြင်ရတော့ အလွန် အားတက်သွားသည်။ ။

သို့သော် မော်လီ၏ စကားကြောင့် အတော်ပင် စိတ်ပျက်သွားမိသည်

။

"တို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ တော့ ငရဲပွက်သွားတာပဲကွဲ့။ ညည်းတို့ ဌာနက လူတွေက လူးဝစ်တို့ အိမ်ကို ချိတ်ပိတ်ထားလိုက်ပြီ။ စုံထောက်တွေက လည်း တွေ့သမျှ လူတွေကို စစ်လားဆေးလား လုပ်နေကြတယ်။ အခု ငါထွက်လာခါနီးမှာ တောင် စုံထောက် တစ်ယောက်က ဆီးပြီး ဟိုမေးဒီမေး လုပ်လိုက်သေးတယ် ငါက ကက်သလင်းရဲ့ အစ်မပါလို့ ပြောလိုက်တော့မှ သူက သွားခွင့် ပြုလိုက်တယ်"

"ဖိလစ်ကန်နင်ဂမ်နဲ့ ချာလီနုဂျင့် တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်"

"ဘယ်သူမှန်းတော့ မသိဘူး။ မျက်နှာပြင်ကြီးနဲ့ လူကြီးပဲ။ မဆိုးပါဘူး။ ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်ပါတယ်"

"အဲဒါဆိုရင် ဖိလစ်ကန်နင်ဂမ်ပဲ။ သူက လူကောင်းပါ။ ဒါနဲ့ မမကို ဘာတွေ မေးလိုက်သလဲ"

"ဪ .. သူတို့ မေးနေကျ မေးခွန်းမျိုးတွေပါ။ ဗင်ဂျီ အိမ်က ထွက် သွားတာ၊ ဒါမှ မဟုတ် အိမ်ပြန်လာတာကို တို့ အိမ်သားတွေ မြင်လိုက် သလား ဆိုတာမျိုးတွေပါပဲ"

"အဲဒီတော့ မမတို့ အိမ်က တစ်ယောက်ယောက်က မြင်လိုက်လို့ လား"

"အောင်မယ်လေးကွယ်၊ ကလေးတွေ နေမကောင်းလို့ စိတ်ညစ်နေရ တဲ့ အထဲ ဘေးခန်းက အိမ်ထဲ ကျားဝင်ဆွဲတာတောင် သိနိုင်မှာ မဟုတ် ပါဘူး။ သူတို့ လင်မယားကို တနင်္ဂနွေနေ့တွေမှာ တောင် အထွက်၊ အဝ င် မတွေ့ရတာ အတော်လေး ကြာသွားပြီ။ ညပိုင်းတွေ့ဖို့ ဆိုတာကတော့ ဝေလာဝေးရော"

\*\*\*

ကားသည် စမ်းချောင်းလမ်းကြားသို့ မကွေ့မီ သစ်သားတံတားကို ဖြ တ်မောင်းလာခဲ့သည် ။ ကက်သလင်းက နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ရင်း စိတ်ကူး နှင့် လိုက်ပါလာရာမှ ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည် ။

"မမ .. ခရစ်လူးဝစ်တို့ အိမ်ရှေ့ရောက်ရင် ကားကို ခဏရပ်ပေးပါ လား ဟင်"

မော်လီက အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး -

"ဘာလုပ်မလို့လဲ"

ကက်သလင်းက ပြုံးလိုက်ရင်း -

"ကျွန်မက လက်ထောက် အစိုးရရှေ့နေအပြင် ချက်ပင်ရီးဗား နယ်မြေအတွက် ရဲစခန်း အတိုင်ပင်ခံလည်း ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ ကြုံကြုံကြုံတုန်း သွားကြည့်သင့်တယ် ထင်လို့ ပါ။ နို့မဟုတ်ရင်တော့ သွားစရာ မလိုပါဘူး"

လူးဝစ်တို့ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သွားချိန်တွင် မှုခင်းဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီးရုံးမှ အလောင်းတင် လှည်းမှာ အိမ်ဝင်းထဲသို့ ဝင်ခါစ ရှိ သေးသည် ။

ရစ်ချတ်က တံခါးဝတွင် ရပ်ကြည့်နေရာမှ မော်လီ၏ ကားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည် ။

မော်လီက လှမ်းပြောလိုက်သည် ။

"ကက်သလင်းက ကျွန်မတို့ ဆီ ထမင်းလိုက်စားမလို့ လိုက်လာရင်း ဝင်ကြည့်ချင်တယ် ဆိုလို့ ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ရှင်လည်း တစ်ပါတည်း လိုက်စား ပါလား"

ရစ်ချတ်က ခေါင်းညိတ် သဘောတူလိုက်သည် ။

ပြီးတော့ ကက်သလင်းအား ကားပေါ်မှ အဆင်းကို ဖေးမပေးသည် ။

"မင်း ဒီကို ရောက်လာတာ ငါ တော်တော်ဝမ်းသာသွားတယ်။ ဒီအမှု မှာ ငါ့အနေနဲ့ သံသယဝင်စရာ တွေ့ထားတယ်"

လူသေအလောင်းကို ဝင်ကြည့်ရမည် ဆိုတော့ ကက်သလင်းအဖို့ ကျောထဲ စိမ့်သွားမိသည် ။ သူမသည် အိပ်မက်ဆိုးထဲက ရပ်ပုံကို ပြန်လည် သတိရလာမိသည် ။

"သူ့ယောက်ျားက စာကြည့်ခန်းထဲမှာ "

ရစ်ချတ်က ပြောသည်။ ။

"ကျွန်မ သူ့ကို တွေ့ဖူးပါတယ်၊ ရှင်လည်း တွေ့ဖူးမှာ ပါ။ မော်လီတို့ နှစ်သစ်ကူး ပါတီပွဲတုန်းကပေါ့။ ဪ .. မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး ။ ရှင်က နောက်မှ ရောက်လာတာ။ သူတို့ လင်မယားက အရင် ပြန်သွားကြတယ်"

"ကဲ အဲဒီအကြောင်း နောက်မှ ပြောကြတာပေါ့။ ဒီဘက်အခန်းပဲ"

\*\*\*

သူမ မြင်ဖူးခဲ့သော မျက်နှာကို အရဲစွန့်ပြီး ကြည့်လိုက်သည် ။ မြင်မြင်ချင်းပင် သေသေချာချာ မှတ်မိသည် ။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားပြီး မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်ရသည် ။ သူမ ရှုများရှုသွားတော့မည်လား။

"ကက်သလင်း၊ ဘယ်လို ဖြစ်သွားလို့လဲ၊ နေမကောင်းလို့လားဟင်"

ရစ်ချတ်က စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်တယ်

"အို .. ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်မ နေကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မ ကပ္ပတိန်လူးဝစ်နဲ့ စကားပြောချင်တယ်"

စာကြည့်ခန်းဘက်သို့ သူတို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည် ။ စာကြည့်ခန်းတံခါး ပိတ်ထားသည် ။ ရစ်ချတ်က တံခါးမခေါက်ဘဲနှင့် အသံမမြည်အောင် အသာလေး ဖွင့်လိုက်သည် ။

ခရစ်လူးဝစ်က သူတို့ ဘက်ကို ကျောပေးပြီး တယ်လီဖုန်း ပြောနေ

သည် ။

သူ့အသံက တိုးသော်လည်း ကြားရသည် ။

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါဟာ လုံးဝ မယုံနိုင်စရာဘဲ။ ဒါပေမဲ့ တို့ အကြောင်းကို သူ လုံးဝ မသိဘူး ဆိုတာတော့ ငါ ကျိန်ပြောရဲပါတယ် ဂျန်း"

ရစ်ချတ်က တံခါးကို အသံထွက်အောင် ပြန်ပိတ်လိုက်သည် ။

သူနှင့် ကက်သလင်းတို့ သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည် ။

"ချာလီကို ဒီမှာ စောင့်နေဖို့ ကျွန်မ ပြောမယ်။ ပြီးတော့ ဒီအမှုကို အပြည့်အစုံ စစ်ချက်ယူဖို့ စကော့ဆီကို အစီရင်ခံလိုက်မယ်"

စကော့မိုင်ယာဆင်မှာ ကက်သလင်း၏ အထက်အရာရှိ အစိုးရ ရှေ့နေကြီး ဖြစ်သည် ။

"ငါ့ဘက်ကလည်း ချက်ချင်း ရင်ခွဲစစ်ဆေးကြည့်မယ်။ သူဟာ ဆိုင်ယာနိုက် အဆိပ်ကြောင့် အမှန်တကယ် သေဆုံးရတယ် ဆိုတာ သိရရင် အဲဒီအဆိပ် သူ ဘယ်က ရသလဲဆိုတာ အဖြေရှာဖို့ ပဲ ရှိတော့တယ်။ ကဲ လာပါ၊ လောလောဆယ်တော့ မော်လီကျွေးတဲ့ ထမင်း အဝသွားစားလိုက် ကြရအောင်"

\*\*\*

မော်လီတို့ အိမ်မှာ သူမ၏ ကားလိုပင် ရိုးရိုးလေးနှင့် အဖိုးတန်လှသည် ။ ကက်သလင်းသည် အလုပ်မှ ပြန်လျှင် မော်လီတို့ အိမ်သို့ ဝင်ပြီး အ

မောပြေ ဝိုင်တစ်ခွက်ဖြစ်ဖြစ် ဝင်သောက်လေ့ ရှိသည် ။ တစ်ခါတလေလည်း ညစာပါ တစ်ပါတည်း ဝင်စားလိုက်သည် ။

မော်လီတို့ အိမ်ထဲ ဝင်သွားလျှင် မီးဖိုထဲမှ ဟင်းနံ့ အမြဲတမ်း ရတတ်သည် ။ ပြီးတော့ ကလေးတွေ ပြေးလွှားသံ၊ အော်ဟစ်သံ၊ တယ်လီဗေးရှင်း စက်သံတွေလည်း အမြဲတမ်း ကြားရတတ်သည် ။ သည် အရာတွေက ကက်သလင်းအဖို့ နားယဉ်နေကြပြီ။ သည် အသံတွေ ကြားရလျှင် သူမအနေဖြင့် လူ့လောကထဲတွင် လူသတ်တရားခံများ ၊ ပြန်ပေးများ ၊ သူခိုးများ နှင့် တစ်နေ့လုံး အချိန်ကုန်နေခဲ့ရာမှ မော်လီတို့ အိမ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာရသလို ဖြစ်နေသည် ။

သူမသည် ကလေးတွေကိုလည်း အလွန်ချစ်သည် ။ ကလေးတွေကလည်း သူတို့ ဒေါ်လေးကို တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်နေကြသည် ။ ကလေးတွေကို မြင်ရတော့ ကက်သလင်းက ကွယ်လွန်သူ လင်တော်မောင် ဂျွန်ဒီမေယိုကို သတိရမိတတ်သည် ။ ဂျွန်သာ အသက်နှင့်ကိုယ် မြဲခဲ့လို့ ရှိလျှင် သူမလည်း သားတွေ၊ သမီးတွေ ဝေဝေဆာဆာနှင့် ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလိမ့်မလဲ။

"ဒေါ်လေးတို့ ၊ ဦးဦးဒေါက်တာတို့ လာပြီဟေ့။ ဒါနဲ့ ဒေါ်လေး သားသားတို့ အိမ်နားမှာ ရဲကားတွေ ပြည့်နေတာပဲ။ ဒေါ်လေး တွေ့လားဟင် ။ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ် မသိဘူး ဒေါ်လေးရဲ့ "

ကက်သလင်းနှင့် ဒေါက်တာရစ်ချတ်တို့ ကို မြင်တော့ အကြီးဆုံး အမြွှာပူး ပီတာက ပြေး လာပြီး အတင်းလု ပြောနေသည် ။

"ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေးရဲ့ ၊ သားတို့ အိမ်နားက အိမ်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်သလဲ မသိဘူး"

ညီငယ် ဂျွန်က ဝင်၍ ထောက်ခံသည် ။

"ကဲ ကဲ သားတို့ တစ်နေရာ သွားပြီး ကစားချေကြ။ မေမေ ဧည့်သည် တွေ ထမင်းကျွေးမလို့ "

မော်လီက အမြှာညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကို နှင်နေသည် ။

"ဒါနဲ့ တခြားကလေးတွေ ဘယ်ရောက်နေကြသလဲ"

ကက်သလင်းက မေးလိုက်သည် ။

"ဘီလီရယ်၊ ဒီနာရယ်၊ မိုရာရယ်က ဒီနေ့မနက်ပဲ ကျောင်းပြန်တက်ကြတယ်လေ။ ဘုရားမလို့ မြန်မြန်နေကောင်းသွားတာ။ ဂျင်နီဖာကတော့ အိပ်ရာထဲက မထနိုင်သေးဘူး။ အဖျားပြတ်သွားပေမယ့် ခေါင်းနည်းနည်း မူးနေသေးတယ်"

ကလေးနှစ်ယောက် ထွက်သွားတော့ သုံးယောက်သား မီးဖိုခန်းတွင် ထိုင်ကြသည် ။

မီးဖိုခန်းက တော်တော်ကျယ်ပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိသည် ။

မော်လီက ခွင်ပေါ်မှ ဟင်းအိုးတွေ ချပြီး စားပွဲပေါ်သို့ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် လာတင်သည် ။ ဟင်းတွေက အလွန် အရသာရှိပေမယ့် ကက်သလင်းမှာ မျိုချ၍ မကျ ဖြစ်နေသည် ။ စားချင်စိတ် မရှိသည့်အထဲ သူမ၏ စိတ်က တခြားရောက်နေသည် ။

ရစ်ချတ်ကတော့ ပလုတ်ပလောင်းနှင့် စားကောင်းတိုင်း ပါးစပ်ထဲ သိပ်သွင်းနေသည် ။ သို့သော် သူလည်း သူမကဲ့သို့ပင် တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်ရောက်နေပုံရသည် ။ သူ့နဖူးကြောတွေက တင်းနေသည် ။ သူ့မျက်လုံးတွေက အတွေးနက်ပုံ ပေါ်နေသည် ။ သူ့လက်ချောင်းတွေက စားပွဲကို တဖျပ်ဖျပ် ပုတ်နေကြသည် ။ ဧကန္တ သူလည်း သူမလိုပဲ တူညီသော အချက်ကိုပင် တွေးနေခြင်း ဖြစ်နိုင်သည် ။

စောစောတုန်းက ခရစ္စတို့ဟာ လူးဝစ်သည် ဘယ်သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်တာ ပါလိမ့်။

သူမသည် မော်လီတို့ ၏ နှစ်သစ်ကူး ပါတီပွဲတုန်းက ခရစ်နှင့် တစ်ကြိမ်မျှသာ စကားပြောဖူး ခဲ့သည် ။ ထိုစဉ်က လေယာဉ်ပျံတွေ အပို င်စီးခံရသည့် အကြောင်းကို ဆွေးနွေးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည် ။ ခရစ်က စ ကားပြောလည်း ကောင်းသည် ။ ရုပ်ကလည်း အလွန်ချောသည် ။ သူမ က သူ့အား မကြာမီ မွေးလာတော့မည့် ကလေးအတွက် ဂုဏ်ယူမိကြော င်း ဝမ်းသာစကား ပြောသောအခါ ခရစ်က ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ခပ်တ ည်တည်ပင် နေနေသည် ကို သူမ သတိရမိသည် ။

"ဒါနဲ့ မမရေ၊ ခရစ်တို့ လင်မယားကို မမ ဘယ်လို သဘောရသလဲဟ င်။ ကျွန်မ ဆိုလိုတာက သူတို့ နှစ်ယောက် ဆက်ဆံရေးကို ပြောတာပါ"

ကက်သလင်းက မော်လီအား မေးလိုက်သည် ။

မော်လီက မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းသွားပြီး

"အမှန်တိုင်း ပြောရရင်တော့ သူတို့ လင်မယား သိပ်အဆင်မပြေဘူး လို့ ထင်တာပဲ။ ဗင်ဂျီက သူ့ကိုယ်ဝန်အတွက်ပဲ တွေးပြီး ပူနေတယ်။ အဲဒါကို ခရစ်က လုံးဝ မကြိုက်ဘူး။ မမက ကိုယ်ဝန်ဆောင် အတွေ့အကြုံရှိတော့ သူ့အတွက် တော်တော်ကလေး စိတ်ပူမိခဲ့တယ်"

ရစ်ချတ်က စားပွဲကို လက်ဖြင့် ပုတ်နေရာမှ ဖြတ်မေးလိုက်သည် ။

"ဘာအတွက် ပူတာလဲ"

"ဪ .. ကျွန်မ ဆိုလိုတာက ဒီလိုပါ။ မနှစ်က နွေက သူတို့ လင်မ ယား ဒီကို ပြောင်းလာကြတော့ ကျွန်မက သူတို့ ကို ဖိတ်ပြီး မိတ်ဖြစ် ဆွေဖြစ် ထမင်းကျွေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဗင်ဂျီက သူ သိပ်ပြီး ကလေး

လိုချင်ကြောင်း ကျွန်မကို ဖွင့်ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသက်သုံးဆယ် ပြည့်  
တော့မှာ မို့ ကလေးမွေးရမှာ ကိုလည်း သူက သိပ်ကြောက်နေတယ်"

မော်လီက ကော်ဖီခွက်ကို အကုန် မော့သောက်လိုက်သည် ။ ပြီး  
တော့ ဆက်ပြောသည် ။

"ဒါနဲ့ ကျွန်မက သူ့ကို လစ်ဇ်ဘာကလေး အကြောင်း ပြောပြတယ်။  
လစ်ဇ်က ကလေးမရနိုင်လို့ မီးယပ်ကုပါရဂူ တစ်ယောက်ဆီ သွားပြတ  
ယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီဆရာဝန်က ကလေးမရနိုင်တဲ့ မိန်းမတွေကို က  
လေးရအောင် ကုသပေးနိုင်တဲ့ သန္ဓေသား ပါရဂူတစ်မျိုးပေါ့။ နောက်  
ဆုံးတော့ လစ်ဇ်မှာ သမီးလေး တစ်ယောက် မွေးလာတယ်။ ဝမ်းသာလို  
က်တာ မပြောပါနဲ့ တော့။ ဒါနဲ့ ပဲ ဗင်ဂျီကိုလည်း ကျွန်မက အဲဒီဆရာဝန်  
အကြောင်း ပြောပြတယ်။ သူ့နာမည်က ဒေါက်တာ ဟိုက်ဂလေတဲ့ ။ အဲ  
ဒါနဲ့ ဗင်ဂျီက အဲဒီဆရာဝန်ဆီ သွားပြတယ်။ မကြာခင်မှာ ပဲ ကိုယ်ဝန် ရှိ  
လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ ဗင်ဂျီအတွက် တွေးပြီး  
စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိတယ်"

"ဒေါက်တာဟိုက်ဂလေ .. ဟုတ်လား"

ကက်သလင်းက အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည် ။

မော်လီက ခေါင်းညိတ်ပြီး -

"ဟုတ်တယ်၊ သူက ဟို .. ဟို ဆရာဝန်"

ကက်သလင်းက ခေါင်းကို ခါပြလိုက်သည် ။

မော်လီ၏ နှုတ်ဖျားတွင် စကားတွေ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည် ။

\*\*\*\*\*